

KLASSEKAMPEN

KR. 1,00

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

NR. 3 - 1970

25% - ET MINSTEKRAV! LO's 10% VIL SENKE REALLØNNA

LO's toppledelse har lagt fram krav foran det pågående lønnsoppgjøret som samlet vil bety en lønnsøkning på omlag 10 %. Det generelle lønnstillegget bør etter deres mening ligge på bare 7,2 %.

Dette utspillet er en hån mot norske arbeidsfolk. Det er et krav som ikke engang vil kompensere det store gruppen av lønnstakere ble snytt for ved forrige tariffoppgjør. Og etter det har både moms, renteøkning og vanlig prisstigning sørget for å forverre arbeidsfolks kår ytterligere.

Derfor er ikke denne »ramma» for lønnsoppgjøret noe »realistisk krav fra de fagorganiserte», som pampene selv hevder. Å »innfri» den vil i realiteten si å senke levestandarden for lønnstakerne, og å øke profitten for bedriftseierne.

Alle offentlige tall og beregninger viser at en generell lønnsøkning på 25 % må være et minstekrav, dersom prisstigninga og produktivitetsøkninga

en har hatt de siste åra skal kompenseres. Utover dette må det sikres ekstra tillegg for de som har særlig lav lønn.

Alvoret i situasjonen understrekes ytterligere av at prisene vil skrus kraftig i været også i den kommende tariffperioden. Bare helautomatisk indeksregulering og ettårige tariffavtaler kan

sikre arbeidsfolk mot at lønnstilleggene blir spist opp straks oppgjøret er over. De fagorganiserte har derfor bare to muligheter ved årets oppgjør: De kan la monopolkapitalen fortsette sine framstøt og følge LO-ledelsens kapitulasjonslinje. Dette vil gi hardere arbeid og senket reallønn.

Eller ta opp kampen mot arbeidskjøperne, kjempe for et skikkelig lønnsoppgjør gjennom å sette makt bak krava.

Se midtsidene.

SOVJET TRUER KINA MED KRIG

BEKJEMP KRIGSHISSERNE! - SOLIDARITET MED FOLKETS KINA!

Nye opplysninger som kommer fram fra både vest- og øst-europeiske kilder, viser at Sovjets krigsforberedelser mot Folkets Kina blir stadig mer intense. Store troppestyrker - sannsynligvis omkring 1 million mann - er nå forflyttet til grenseområdene. Endel av disse er konsentrert i ny-kolonien Mongolia, der det stadig observeres sovjetiske soldater og militære kjøretøyer. Troppesstyrkene er utstyrt med raketter med kjernefysiske sprengladninger. Bak denne fronten drives det nå en storstilt utbygging av jernbanelinjet med sikte på å sikre transporten av tropper og forsyninger.

Sovjetledernes deltakelse i forhandlinger med Kina betyr ikke at situasjonen holder på å bli mindre farlig. De sovjetiske krigsforberedelsene har heller blitt styrket etter at forhandlingene startet. Det er heller ikke noe som tyder på at revisjonistene i Kremli har akseptert det som må være selve grunnlaget for videre framgang i forhandlingene: tilbaketrekking av tropper på begge sider av grensa, opprettholdelse av de nåværende grensene, ikke-aggresjon og kontakt mellom grensepostene for å løse mindre konflikter. Slike grunnleggende forutsetninger må nødvendigvis oppfylles for at freden i området skal kunne sikres før en endelig løsning av grenseproblemene gjennom forhandlinger.

Forts. s. 3

Politiske studier er en viktig del av Kinas forsvarsforberedelser.

AV INNHOLDET ELLERS:

BEKJEMP SOSIAL-
IMPERIALISMEN - s. 3

SVENSKER M-L-ERE
OM KIRUNA - s. 4

NOTODDEN-ARBEIDERNE
SKJERPER KRAVA - s. 5

HARDE KAMPER
I NKP - s. 8

RØDE BASER I INDIA - s. 9

KOLLEKTIVISERINGA
I SOVJETUNIONEN - s. 11

BYGNINGSARBEIDER-
STREIKEN I 1928 - s. 12

Slutt opp om Vietnamuka 13.- 19. april!

KLIPP & KOMMENTAR

PAMP I GOD BETYDNING

Oslo Faglige Samorganisasjon fyl- ler 50 år, og Dagbladet har den 14/2 intervju med formannen, stortings- mann for Arbeiderpartiet **Gunnar Alf Larsen**, og derfra har vi sakset denne uttalelsen:

» - Men regner De Dem selv som pamp?
- Ja, jeg håper jeg er pamp i ordets gode betydning.»

MØRE OG ROMSDAL AUF MOT KLASSESAMARBEID

Siste landsmøte i Arbeidernes Ungdomsfylking - våren 69 - ble av de fleste regnet som en utvetydig seier for høyreflyøyen i organisasjonen. Både før og etter landsmøtet hadde organisasjonen avskalling blant de beste og mest politisk bevisste medlemmene.

Det viser seg imidlertid at det fortsatt eksisterer progressive elementer innen organisasjonen - sjøl om ingen skal overvurdere styrken deres. Det dreier seg enten om folk som er lokket inn av vifting med kvasi-sosialistiske fraser og »radikale» meninger, eller om ungdom som i organisasjonen oppdager sosialdemokratiets ubrukelighet for å fremme sosialistisk politikk.

Slike grupper vil stadig bli sjeldnere ettersom den marxist-leninistiske bevegelsen vokser i styrke blant ungdommen. Men fortsatt skal en ikke avskrive alle AUF-ere som reaksjonære.

Som et eksempel på dette kan vi referere til en uttalelse fra årsmøtet i AUF i Møre og Romsdal - en uttalelse som har vakt stor røre i den borgerlige avisa Sunnmørsposten. På lederplass refererer avisa deler av uttalelsen:

»Det klassesamarbeidet som de fremste representantene i LO i dag går inn for, er direkte i strid med arbeidsfolks interesser. Arbeidsgiverne og arbeidsfolk har motsatte interesser, og bare ved at arbeidsfolk sjøl får kontroll over produksjons-

midla vil vi nå fram til et sosialistisk samfunn.

Videre må det være klart at å etablere statsbedrifter i vårt kapitalistiske samfunn ikke er sosialisme. Det grunnleggende mål for disse bedriftene vil også være jag etter profitt og ikke først og fremst tenke på den enkelte arbeiders menneskeverd. Samtidig vil vi få et auka byråkrati.

AUF i Møre og Romsdal meiner at LO må ta dette til etterretning og endre seg fra å være ei »trygdekasse», gi opp samarbeidspolitikken, og bli en virkelig kamporganisasjon. Bare gjennom klassekamp kan en nå fram til et sosialistisk samfunn.»

AUF-erne i Møre og Romsdal har rett i dette. Vi håper at de også vil studere erfaringene fra arbeiderklassens kamp slik de er summert opp i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning grundig med hensyn til hvordan det sosialistiske samfunnet skal kunne skapes. Da vil de sikkert bli enige med oss i at til dette trenger et revolusjonært kommunistisk arbeiderparti som er rede til voldelig kamp for å styrte borgerskapets diktatur og innføre proletariatets diktatur. I arbeidet med å skape dette partiet er alle ærlige progressive velkommen.

ÅRSBERETNING FRA OSLO SF

Oslo SF avholdt sitt årsmøte 2. mars. Før årsmøtet ble det utsendt en årsberetning til medlemmene, samt til en rekke andre som tidligere har vært medlem, men som ennå ikke har oppnådd den gunst å bli luket ut av partiets arkiver. Av årsberetningen går det fram at styret har avholdt 35 møter og at 1. mai-toget gikk fra Historisk Museum med 600 deltakere. Under punktet om Stortingsvalget blir det opplyst at partiet drev valgkamp fram til 6. september. Seinere datoer eller resultater er ikke berørt.

Av regnskapet går det fram at storparten av virksomheten er finansiert gjennom et banklån (!) på kr. 40 000.

At virksomheten også har hatt visse organisatoriske vansker viser følgende referat fra årsmøtet 24. mars 1969:

» - Forslag nr. 2 (Arnold J. Hazeland) om et vedtektsutvalg. Enstemmig vedtatt, men ordstyreren glemte å få valgt utvalgets 5 medlemmer.»

» - Forslag nr. 3 (Arnold J. Hazeland). Enstemmig vedtatt, oversendt vedtektsutvalget, hvilket utvalg altså ikke har eksistert.»

Av årsberetninga går det fram at

den samme Hazeland har fremmet et nytt forslag om valg av vedtektsutvalg. Utvalgets oppgave skal være å legge fram utkast til reviderte fylkesvedtekter på årsmøtet i 1971!

Tviler fremdeles noen på at SF-skuta synker?

PROPELLEN

»Klassekampen er historiens propell, ...»

Hans Fredrik Dahl i SF-organet »Orientering».

MOR OM REVISJONISMEN

RTL's MOR (Marxistisk Opplysningsråd) har gitt ut en studiesirkel i sosialistisk teori. Til å behandle emnet *revisjonismen* har MOR kontaktet »Frihetens» husideolog Kåre Selnes - spesialist på revisjonismens teori - og utøver av dens praksis.

Selnes har følgende å si om Sovjetunionens situasjon i verden i dag, sammenliknet med Kinas: »Sovjetunionen er et rikt samfunn. Det har ingen kontrarevolusjonær klasse mot seg, representantene for det gamle utbyttersystemet er jo nå, etter 52 år, om ikke helt utdødd, så i alle fall på gravens rand, må vi gå ut fra. Men behøver Kina et slikt proletariatets diktatur? Jeg mener prinsipielt ja ...»

Vi er helt enige i at Sovjetunionens ledere i dag ikke har noen kontrarevolusjonær klasse mot seg. Men siden de fortsatt opprettholder staten i Sovjetunionen, må det bety at de i stedet har en *revolusjonær klasse* mot seg - dvs. at de sjøl er den kontrarevolusjonære klassen. Enhver med elementær kjennskap til marxismen-leninismen vet at enhver stat er et apparat for en klas- ses undertrykkelse av en annen. Det vet sikkert også Selnes.

Det han i virkeligheten gjør i sitatet overfor, er å slå grundig fast at proletariatets diktatur er likvidert og erstattet med borgerskapets diktatur i Sovjetunionen. Klassekampen gratulerer!

MARXISMENS POLITISKE ØKONOMI

UTGITT AV SOSIALISTISK OPPLYSNINGSRÅD

Sosialistisk Opplysningsråd har gitt ut et hefte om marxismens politiske økonomi. Heftet er ei innføring i emnet og et nyttig redskap til å forstå hvordan det kapitalistiske samfunnet er bygd opp og fungerer. I innledninga blir det gitt følgende

karakteristikk av innholdet: »Marxismens politiske økonomi river bort alle slør fra kapitalismen og blottlegger dens virkelige karakter: Kapitalistene utsuger arbeiderne. Den påviser også de lover som styrer kapitalismens utvikling og de indre motsetningene som uunngåelig fører til kapitalismens undergang og sosialismens seier.»

Innføringa begynner med en studie av den enkleste cella i det kapitalistiske systemet, *varen*. Ut fra en grundig analyse av varen og varehandelen kan vi finne grunnlaget for alle motsetningene i det kapitalistiske samfunnet. Etter analysen av varen tar heftet for seg hvorledes verdiene blir skapt, pen- genes opprinnelse, hva en pris, kapital, utbytting og profitt er. Innføringa avslører også de såkalte vitenskapelige teoriene som borgerskapet og dets agenter i arbeiderbevegelsen tar i bruk foran hvert lønnsoppgjør; myten om den udelelige lønnskaka, inflasjonen og Norges konkurranseevne.

Til slutt blir de kapitalistiske krisene tatt opp. Heftet viser hvorfor bare den sosialistiske revolusjonen, og ikke borgerskapets tiltak, kan løse motsetningene i det kapitalistiske samfunnet.

I kampen mot utbyttinga og undertrykkinga er arbeiderklassen interessert i å vite sannheten om det systemet de skal knuse. Derfor: Les »Marxismens politiske økonomi».

Heftet kan bestilles gjennom Klassekampens distribusjon.

STUDENTENES ØKONOMISKE KRAV

Studentenes interessekamporganisasjon i Oslo, Faglig Studentfront (FSF), lanserte rett etter jul krav om økte lån og stipend som kompensasjon for moms, samt for prisstigning og produksjonsvekst som er ukompensert i tida siden 1964. Krava var 150 kr. i mer lån og 110 kr. i spesielt momsstipend pr. måned for alle studenter.

Disse parolene fikk raskt så stor oppslutning i studentmassen at sjøl de byråkratiske studentorganene Norsk Studentunion og Studenttinget i Oslo dumpet ned på FSF's krav.

Da Studentunionen og Studenttinget tok initiativ til et forhandlingsmøte med staten om krava, så de seg nødt til å invitere FSF til forhandlingene. FSF stilte tre betingelser: 1) full referatfrihet fra møtet, 2) alle studentrepresentantene måtte stå fast på krava og ikke gå inn på kompromissløsninger, 3) frist for svar fra regjeringa og stortinget skulle fastsettes til 10. mars.

Møtet ble holdt 23. februar med representanter for KUD, Kirke- og undervisningskomiteen og Finanskomiteen i stortinget. Krava ble lagt fram og begrunnet.

I disse dagene holder studentene almannamøter der de fastholder krava og krever fristen overholdt. Dersom svaret fra staten blir negativt - eller beløpene blir mindre enn det som kreves, står studentene klare til hardere aksjoner for krava sine.

SIPOS HUND

Hysj-Hysj-sjef Gunnar Haarstad

VG kunne lørdag 14. februar meddele over 5 spalter at det noen dager tilbake hadde skjedd et tragisk mord i Gimle Terrasse, like ved den amerikanske kirke i Oslo. Offeret var en hund som gikk aftentur med sin herre. Men det var ingen hvemsomhelst herre og hund. Som VG konstanterer med feite overskriftstyper: »DET VAR OVERVÅKNINGSSJEFEN OG HANS SETTER». Sistnevnte var 11 år gammel, og satte ifølge VG »i et forferdelig hyl» like ved kirken. En stund etter segnet den om på gaten, og på Veterinærhøgskolen ble det seinere på kvelden brakt på det rene at døden var inntrått. I hundens lunge ble det funnet et prosjektil. VG kan opplyse at dette medførte øyeblikkelig innkobling av Kriminalpolitiet i Oslo, »og det ble straks satt igang en omfattende etterforskning.» Avis- a finner det naturlig at mange nå spør seg: »Var det bare et tilfeldig- hetens spill at det var nettopp overvåknings sjefens hund som ble truffet av det drepende skuddet?» Underforstått: Kan det stå en fremmed og uvennligninnet stormakt bak? Eller er det norske undergrunns- krefter, f. eks. Kampanjen Norge ut av NATO, som har ønsket å ramme Sikkerhetspolitiet (SIPO) ved å likvidere sjefens hund? Saken blir i alle fall tatt alvorlig i politi- kreter, SIPO selv er sannsynligvis også involvert! Som VG skriver: »Det hele blir omgitt av adskillig hysj-hysj». Avis a opplyser en passant at »ungdommer med luftgevær har drevet vettløs skyting i Frogner- distriktet i den seinere tid.»

Vi for vår del kan bare uttrykke vår fulle støtte hvis SIPO skulle konsentrere sin etterretningstjeneste til liknende oppdrag også i framtida. Så lenge SIPO etterforsker hundemord registrerer de ikke progressive.

KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

Tveita postkontor, Oslo 6. Postgirokonto nr. 206699.

ABONNEMENTSPRISER:

Kr. 12,- pr. år.
Halvårsabonnement kr. 6,-.
Gruppeabonnement (min. 5 stk.) kr. 10,- pr. ab.

KLASSEKAMPEN gis ut av ei gruppe marxist-leninister, og kommer ut en gang i måneden.

Redaktører og ansvarlige utgi- vere:

Sigurd Allern og Finn Aasheim. adr:

Observatorieg. 12, Oslo 2

Trykt i offset hos

A/S DUPLO-TRYKK

SVERIGE: NORDISKE MARXIST-LENINISTISKE AVISER OG TIDSSKRIFTER. DANMARK:

M-L Gnistan. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Abonnement gjennom: Danelius bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Utgitt av KFML. Årsab. kr. 15,- til p.g. 4 86 37

Marxistisk Forum. Teoretisk tidsskrift. Abonner gjennom Peterson, Studentstaden 10¹¹, Uppsala. Årsab. kr. 10,- til p.g. 67 26 56

Clarte. Organ for Svenska Clarte förbundet. Abonnement: Clarte, Surbunnsgatan 43 A, Stockholm VA. Årsab. kr. 15,- til p.g. 25 17 80.

Kommunist. Organ for KFML. Abonnement: Buen 11^V, 2000 København F. Årsab. kr. 15,- til p.g. 14 08 07

Marxistisk-Leninistiske Studiebrev, C/o Kommunist, Buen 11^V, 2000 København F.

Rød Front. Organ for KUML. Abonnement: c/o Hansen, Nygårdsvej 41 B¹, 2100 København Ø, kr. 10,- pr. år.

BEKJEMP SOSIAL-IMPERIALISMENS KRIGSFAMSTØT!

Sovjets militære oppladning langs Kinas grenser øker stadig. Kreml-ledernes krigsplaner utgjør i dag en trusel mot det kinesiske folkets suverenitet; de kan utløse en storkrig og er en fare for verdens folk.

Hva er bakgrunnen for Sovjet-revisjonistenes krigstrusler? Hvordan kan et land som lederne utgir for å være sosialistisk **føre** en så utvetydig imperialistisk politikk? Dette er et spørsmål som mange progressive mennesker i dag stiller.

For å kunne svare er det nødvendig å undersøke Sovjet-ledernes stilling både i sitt eget land og i forholdet til andre folk og stater.

KRISE I SOVJETUNIONEN

I Sovjet selv er økonomien preget av stadig hardere kriser. Årsaken til dette er den gradvise overgangen til kapitalistiske produksjonsforhold som har funnet sted gjennom hele det siste ti-året. Det byråkratiske borgerskapet har sikret sin makt og utvidet sine privilegier. Men samtidig har de brakt landet opp i nye vansker. Selv revisjonistenes egen presse klarer ikke lenger å skjule at det sovjetiske samfunnet i dag er preget av dårlige produksjonsresultater, økende arbeidsløshet og sosial nød for store deler av arbeiderklassen. Derfor møter Sovjet-lederne også en stadig sterkere motstand fra det arbeidende folkets side, et folk som har gjennomført en sosialistisk revolusjon, men som nå blir berøvet dens frukter.

NY-KOLONIALISME OG MILITÆR UNDERTRYKKELSE

Den samme opposisjon og kamp fra folkets side ser herskerne i Kreml også vokse fram i de revisjonist-styrte lydrikene i Øst-Europa. For også disse landene er preget av økonomiske og politiske kriser. De indre vilkårene for denne utviklinga er utvilsomt den samme som i Sovjet. Revisjonistiske ledere har ranet til seg herredømmet over både parti og stat. De har innført kapitalistisk produksjonsforhold både i landbruk og industri, og skjerpet utbyttinga av det arbeidende folket.

Sovjetunionens øst-europeiske allierte kan heller ikke føre noen selvstendig økonomisk politikk. Gjennom det imperialistiske fellesmarkedet COMECON kontrollerer Sovjet-lederne mer enn 2/3 av medlemslandenes utenrikshandel. De har stor innvirkning på hva hvert land skal produsere, og høster store profitter ved å påby kjøp av sine egne varer til overpris.

For å undertrykke den motstanden som har vokst fram av folkenes forverrede kår har Sovjet-lederne tatt i bruk alle midler. Tsjekkoslovakia viser at fascistiske metoder som militær intervensjon og okkupasjon vil bli brukt mot hvert eneste land som ikke føyer seg helt og fullt under Sovjet-revisjonistenes herredømme.

STORMAKTSSJÄVINISME

Alt dette viser at Kremles ledere fører en borgerlig og stormaktssjävinitisk politikk. De er sosial-imperialister – sosialister i ord og imperialister i handling. Men både innenlands og utenlands blir deres stilling mer og mer desperat. Den Sovjet-revisjonistiske drømmen om å dele verden mellom seg og USA-imperialismen er i ferd med å gå i oppløsning på grunn av folkenes egen frigjøringskamp. Verdens folk vender seg i dag mot den revisjoniststyrte sovjet-staten. Overalt bryter revolusjonære bevegelser og ekte kommunister seg løs fra de sovjet-revisjonistiske organisasjonene, som forvandles til ubetydelige sekter uten kontakt med massene.

REVOLUSJONÆR FRAMGANG!

I kjernepunktet for sosial-imperialistenes stadig økende vansker står Folkets Kina, som i dag er verdensrevolusjonens sikreste støtte, dens bolverk.

Håpet om en «fredelig» overgang tilbake til kapitalismen ved hjelp av revisjonistiske elementer i Kina selv er knust for godt av den proletariske Kulturrevolusjonen. Ledet av formann Mao har landet konsolidert sin stilling politisk, økonomisk og militært. Fra år til år vokser det i styrke. Verden over har Mao Tsetungs tenkning i stadig høyere grad blitt tatt i bruk som ideologisk rettesnor for den revolusjonære, kommunistiske bevegelsen. I Sørøst-Asia og India har den væpnede kampen, ledet av marxist-leninistiske partier,

kommet så langt av den i løpet av få år kan komme til å forrykke balansen i området avgjørende til fordel for folkerevolusjonen. Overalt, også i det imperialistiske vesten, går den revolusjonære bevegelsen fram. Til og med i de øst-europeiske landene selv har den spontane og ofte høyreorienterte opposisjonen begynt å bli avløst av en betydelig motstand fra *venstre*. Illegale marxist-leninistiske partier og grupper finnes i dag både i Jugoslavia, Polen, Tsjekkoslovakia og Sovjet.

Med andre ord: *Sosial-imperialistenes tid er knapp, sanden i timeglasset holder på å renne ut.*

TRUSELEN OM KRIG

Historien viser at nettopp når de reaksjonære klassene er trengt opp mot veggen og ser sitt endelige nederlag i øynene, kan de i desperasjon komme til å gå til en rasende motoffensiv. Kreml-lederne er i dag nødt til å rekne med at situasjonen vil være håpløst ute av kontroll allerede om få år. Krigsopprustningen og grenseprovokasjonene er basert på ønsket om å nedkjempes Kina *nå*, før det er for seint.

Verdens folk vet at et angrep på Folkets Kina vil være en vanvittig handling av angriperen. Dette betyr ikke at Sovjet-revisjonistenes krigsplaner bør tas mindre alvorlig. Som vist tar et slikt angrep seg ut som en stadig mer *nødvendig* og *riktig* handling for Kremles nye tsarere. De innser nok at et angrep vil være farlig. Men samtidig har Sovjet-revisjonistene, som alle reaksjonære, overdrevne ideer om sin egen styrke. Fordi de forakter folket, undervurderer de også massenes styrke. Vi kan derfor ikke vente at sosial-imperialistene plutselig vil «komme til fornuft», skjønt at et angrep på Folkets Kina vil ende i nederlag.

De reaksjonære vil aldri holde opp med krigsforberedelser for å sikre sine interesser og maktposisjoner. Som formann Mao har sagt: «Slakterne legger ikke plutselig ned kniven og blir buddhaer.» Sovjets opprustning og krigstrusler kan føre til krig – ja til verdenskrig.

MOBILISER EN FOLKEOPINION MOT KRIGEN!

I denne situasjonen er det av avgjørende betydning å reise en folkeopinion mot sosial-

imperialismen og krigen. Men skal vi klare dette, må vi også avsløre og isolere de norske revisjonister som bevisst eller ubevisst støtter Sovjets krigspolitikk.

Både SF- og NKP-ledelsen støtter i dag Sovjets forslag om et «europaisk sikkerhetssystem», en imperialistisk militærallianse som skal sikre «ro og orden» i Europa og danne basis for en felles front mellom sosial-imperialismen og USA-imperialismen mot Folkets Kina. De samme kretsene nekter også å fordømme Sovjets grenseprovokasjoner, og de saboterer alt anti-imperialistisk arbeid som går på tvers av Sovjet-herskernes interesser. I virkeligheten spiller disse «sosialistiske» ledere mer og mer rollen som sosial-imperialismens agenter i Norge. Derfor tar også stadig flere av partienes egne medlemmer og sympatisører avstand fra SF- og NKP-pampenes politikk. De forstår behovet for å bekjempe krigen, og forstår derfor også at vi nettopp nå må stå sammen om å bekjempe de revisjonister som hindrer *kampen* mot krigen. Særlig viktig er det å avsløre og isolere de NKP-ledere som i dag bevisst støtter planene om angrepskrig mot Folkets Kina.

KAMPEN MOT ANGREPSKRIGEN

Hva vil skje dersom en angrepskrig bryter ut? Formann Mao har pekt på at «når det gjelder spørsmålet om verdenskrig, så er det bare to muligheter: Den ene er at krigen vil utløse revolusjonen og den andre at revolusjonen vil forhindre krigen.»

Dersom Sovjet-revisjonistenes krigsplaner også fører til at krigen *bryter ut*, vil den bringe verdens folk uhørte lidelser. Men også da vil den måtte ende med sosial-imperialismens og imperialismens nederlag. Nye undertrykte folk vil reise seg. Til slutt vil den sosialistiske revolusjonen seire.

Alt dette viser nødvendigheten av at verdens folk forbereder seg på å bekjempe krigen gjennom revolusjonær kamp og på å møte angrepskrig med revolusjonær krig. I vårt land må den viktigste oppgaven være å bygge redskapet som kan samordne og lede denne striden mot sosial-imperialisme og imperialism: *Det kommunistiske arbeiderpartiet.*

Til kamp mot sosial-imperialismens krigsfamstøt!

Full solidaritet med Folkets Kina!

Den aktuelle bakgrunnen for de pågående forhandlingene om grensespørsmålene var Sovjets krigsprovokasjoner på kinesisk territorium våren og sommeren 1969. Særlig viktige var grensekrenkningene på Chenpao-øya i mars og angrepet den 13. august, da hundrevis av sovjetiske soldater rykket flere kilometer inn i Sinkiang-provinsen, støttet av tanks, helikoptre og fly. Men disse provokasjonene var langt fra de første.

Helt fra byråkratkapitalismen festnet seg i 50-åra, har nemlig herskerne i Kreml gitt ordre om mindre militære framstøt mot kinesisk område. Sovjetiske grensestyrker har blitt beordret til patruljering på kinesisk territorium, kinesiske grenseinbyggere har blitt overfalt og bortført. I 1964 ble de sovjetiske grensestyrkene kraftig utvidet, og etter den tid har grenseepisoder med blodutgytelser blitt mer og mer vanlig.

for vietnam

Utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

Sovjet truer Kina med krig

FORTS. FRA FORSIDA.

En rekke faktorer har imidlertid bidratt til å hindre sovjet-revisjonistene fra å starte et angrep allerede nå.

For det første er Kina grundig forberedt på forsvar. Landet har styrket og konsolidert seg politisk, økonomisk og militært. Massene er forberedt på å møte ethvert angrep med væpnet motstand. Både hær og folk er rustet med Mao Tsetungs tenkning. Fordi massene er skolert i en avansert politisk og militær teori lar de også politikken bestemme over geværløpet, og baserer forsvaret av landet på *folkekrigens prinsipper*.

Samtidig har Kina også lagt vekt på å utvikle kjernefysiske våpen til forsvar av landet. Fordi Kina er et sosialistisk samfunn, der folket under det kommunistiske partiets ledelse dikterer politikken, vil disse våpnene *aldri* bli brukt til å starte et angrep mot noe annet folk. Men både for sosialimperialistene i Kreml og USA-imperialismen er atomvåpen ledd i de alminnelige krigs- og angrepsplanene. En atomkrig mot Kina kunne allerede ha vært et faktum dersom Kina ikke hadde kunnet svare med atomvåpen på sosial-imperialistenes atomangrep. Kinas atomvåpen er i realiteten med på å minske muligheten for atomkrig. Og de gjør det også vanskeligere for herskerne i Kreml å bruke *trussel* om atomkrig som et pressmiddel mot Kina.

Alt dette gjør at sosial-imperialistene – med rette – er svært usikre på hva resultatet av en storkrig vil bli. De vet at et angrep med

eller uten atomvåpen vil kunne bli en militær og politisk katastrofe – for dem selv.

SOSIALIMPERIALISTENE ØNSKER Å VINNE TID

En annen faktor som holder et storangrep tilbake er verdens folks sterke solidaritet med Folkets Kina. Et sovjetisk militært angrep vil overalt føre til at folket vender seg mot Sovjet-revisjonistene i hat og avsky. Dette svekker sosial-imperialistenes stilling, og styrker Folkets Kina i tilfelle krig.

Et tredje aspekt er at sosialimperialistene sjøl holder igjen fordi de ønsker å samle flere tropper og mer våpen, bygge ut kommunikasjonene sterkere osv. At sovjet-revisjonistene nå ser ut til å forhale forhandlingene om en løsning av grensespørsmålet betyr samtidig at de *vinner tid* til ny og forsterket opprustning.

Endelig ønsker utvilsomt Bresnev & co. å komme til størst mulig forståelse med USA-imperialistene før et angrep starter. Et viktig mål er her å få «ryggen og flankene» fri både i Europa og Asia. Planene om «kollektive sikkerhetssystemer» opprettet av USA- og sosialimperialistene i fellesskap må ses i lys av dette. Sovjets ledere ønsker f. eks. faste avtaler med USA-imperialismen om «sikkerhet og orden» i Europa for å få overført nye mengder av soldater og militærmateriell til grenseområdet mot Kina. En støtte til revisjonistenes planer om slike «sikkerhetsavtaler» er derfor også en støtte til sosialimperialistenes krigspolitikk.

Men foreløpig har Sovjet-revisjonistene ikke klart å oppnå noen full forståelse hos USA. USA-imperialismens talsmenn markerer f. eks. offentlig at «de ikke velger side» osv. i konflikten. Dette er også naturlig, og betyr på ingen måte at USA-imperialistenes hat til Folkets Kina har blitt mindre. For *deres* planer for angrep passer ikke nødvendigvis med Kreml-klikkens. I første omgang foretrekker de trolig å la sosial-imperialistene angripe på egen hånd, for så å gripe inn når det passer best for USA-imperialismen sjøl. Opprustninga av den imperialistiske satelitten Japan og andre marionetter i Asia viser fullt og helt at de langsiktige planene også for USA-imperialismens vedkommende er mobilisering til storkrig mot Folkets Kina.

Derfor: Bekjemp sosial-imperialismens og USA-imperialismens krigsplaner! Solidaritet med Folkets Kina!

VENNSKAPSSAMBANDET NORGE – KINA

Normannsgt. 48 B, OSLO 6

Les Sambandets organ:

RØDE KINA

KINA I DAG

Utkommer hver måned
Inkognitogata 11, Oslo 2.

„Aspengren er ein fiende av arbeidarklassen“

I samband med artikkelen «Odda-arbeiderne avviser klassesamarbeid» som vi brakte i forrige nummer av KLASSEKAMPEN, har en av våre medarbeidere i Hordaland intervjuet HANS SEKSE, nyvalgt formann i avd. 61 av Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund i Odda.

– Korleis gjekk det til at fjernsynsfolka laut reisa tilbake utan å få laga program frå industriarbeidsplassane i Odda?

– Nokre arbeidarar hadde ringt inn til Fjernsynet og bede dei koma og laga reportasje frå dei tre store bedriftene her inne og vera med på eit fagleg møte etterpå, fortel Hans Sekse, som arbeider ved Det Norske Zinkkompani i Odda og er nyvalgt formann i avd. 61 av Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund.

Direktørane kom saman i møte og torde ikkje anna enn å gje løyve til at fjernsynsfolka fekk koma inn på arbeidsplassane. Så langt var alt greitt. Men så var det møtet. Det som skulle opp der, var tariffsituasjonen etter landsstyremøtet i Kjemisk. Det skulle vera debatt med to innleiingar, Sverre Enger, forbundssekretær i Kjemisk og Kjell Hovden, marxist-leninistisk arbeidar frå Oslo. Forbundspampane var redde dette møtet. Fyrst prøvde dei å hindra det. Då det ikkje lukkast, fekk dei pressa dei lokale fagforeningspampane til å gjera om møtet til eit lukka medlemsmøte slik at andre fagorganiserte ikkje fekk vera til stades. Og i tillegg greip forbundspampane inn med stønad av sosial-

demokratiske småsjefer på staden, og fekk stogga fjernsynsfolka. Dei truga med at møtet ville bli avlyst om ikkje fjernsynsfolka vart haldne utanfor, og dermed laut fjernsynsfolka fara til Oslo utan å ha laga noko program.

– Det var altså LO-pampar som greip inn og stogga Fjernsynet?

– Ja, med hjelp av lokale sosialdemokrat. Det var klårt at dei gjekk fram etter vink frå høgare hald, frå han som skulle tala på møtet eller endå høgare.

– Kunne ikkje Fjernsynet gjera meir med dette?

– Dei vart kalla tilbake til Oslo, og programmet kunne det ikkje bli noko av. Om LO-leiinga i Oslo hadde teke direkte kontakt med kringkastinga, veit vi ikkje.

– Men møtet?

– Møtet var heilt ypparleg, det. Arbeidarane sa klårt ifrå kva dei meinte både om klassesamarbeidet og dei skumle metodane LO-leiinga brukar for å få til dette samarbeidet over hovudet på medlemmene, og talaren frå forbundet blei sett kraftig til vegg.

– Aspengren har hevda at fjernsynsfolka var komne for å laga til bråk, og Olav Brun-

vand i «arbeidernes» pressekontor tok opp spørsmål i Kringkastingrådet om kven i Odda som var så mektig at han kunne få Fjernsynet dit. Samstundes peika han på at SF-aren Berge Furre var i Odda på den tida. Kva har du å seia til dette?

– Det dei har hevda har ingen ting med realitetane å gjera. SF og Berge Furre har sjølv sagt ingen ting med faglege spørsmål i Odda, og då slett ikkje med dette programmet. Så vidt eg veit, tala han berre med dei få SF-arene her inne, og den komiske reportasjen hans i Orientering etterpå synte klårt nok at han er heilt utanfor det som går føre seg. SF står veik på arbeidsplassane her, og er ellers eit parti som ikkje har noko å fara med på det faglege området, så det er berre tullsnakk å dra Berge Furre inn i dette. Nei, det fæle for Aspengren og Brunvand var at her hadde vanlege arbeidarar fått Fjernsynet innover. Slikt er heilt uvanleg for ei borgarleg kringkasting, og då det hende, blei LO- og DNA-pampane heilt hysteriske og snakka over seg.

– Korleis har arbeidarane i Odda reagert på aksjonen frå Aspengren?

– Med sterk harme. Alle dei tre fagforeningane har vedteke protestar mot denne grove freistnaden på å hindra at arbeidstilhøva og arbeidarsynspunkta får koma fram. NRK hadde berre så vidt prøvt å laga program med ein liten opning for dette, og vi såg desse programma som relativt positive, med di arbeidsfolk her fekk eit visst høve til å uttala seg.

– Ingen ser positivt på aksjonen?

– LO-formannen har avslørt seg, og det

Forts. side 10.

I våre foreløpige oppsummeringer av storstreiken i Kiruna (KLASSEKAMPEN nr. 1 og 2/70), har en rekke viktige punkter ikke blitt skikkelig berørt. Ett av disse punktene - revisjonistenes *handlemåte* i streikeledelsen - blir ganske klart belyst i en artikkel i februarnummeret av den svenske m-l-avisa *GNISTAN*, organ for Kommunistiska Förbundet, marxist-leninisterna (KF ml).

»Det første var før jul, da streikebevegelsen kulminerte. Kampviljen var da maksimal blant arbeiderne, og streiken hadde enorm støtte i folket. I denne gunstige situasjonen hadde et opprop fra arbeidernes kampsentre - streikekomiteene - om sympatistreiker ikke fått lyde uhort. En utvidning av konflikten ville på dette stadiet ha framtvunget raske forhandlinger. Det andre stadiet var da streiken ble avblåst. Mangelen på malm i Vest-Tyskland, Belgia og England ville i den nærmeste

Kampen fortsetter i Kiruna

tida ha tvunget LKAB-ledelsen til forhandlingsbordet. Bare noen uker til, og seieren hadde vært et faktum.»

»Men hvorfor forsøkte ledelsen verken å utvide eller forlenge streiken?» spør *GNISTAN*. Avisen påpeker at for å få svaret på dette, må en se på holdninga til de lokale VPK-pampene. Den lokale VPK-avisa *»Norrskensflamman»* forsøkte bl. a. å fortelle arbeiderne at det ikke eksisterte motsetninger mellom dem og ledelsen i fagforeningene. *GNISTAN* skriver: «Årsaken til dette var at Gruv 4-ans formann, Ivar Hermanson, er medlem i VPK's partistyre. I begynnelsen av streiken oppfordret han arbeiderne til å gå tilbake til arbeidet, og i avisintervjuer bebreidet han dem for «uansvarlig opptreden» da de nektet å utføre sikkerhetsarbeidet og passe maskinparken. Da han seinere gikk over i streikeleiren, hadde dette to årsaker. For det første

den flygebladskampanje som Malmbergets KFml-ere førte, og som bl. a. påtalte hans atferd. For det andre den motsetningen som hadde oppstått mellom VPK-erne og sosialdemokratene innen Gruv 12-an og Gruv 4-an Gruv 4-ans forhenværende sekretær, riksdagsmannen K. E. Hall, hadde foreslått at de skulle ta opp forhandlinger med LKAB-ledelsen og slutte en avtale uten streikekomiteens medvirkning. Gruv 4-ans formann innså det umulige i dette... Overgangen i streikeleiren skapte en viss popularitet for ham. Men den ble kortvarig. I samband med avstemningen om det Dahlstrømske forslaget talte han for, og støttet dette. Foran avstemningen den 1/2 talte han for fortsatt streik, men etter avstemningen var han den innen 27-mannsdelegasjonen som kraftigst var talsmann for at arbeiderne skulle oppfordres til å gå tilbake til arbeidet.»

GNISTAN fortsetter: »Ved stormøtet den 2/2 i Malmberget gjorde VPK-erne sitt beste

for å undergrave arbeidernes vilje til fortsatt kamp. Den ene etter den andre gikk opp og mante til retrett. »Nei-majoriteten var for liten til fortsatt streik», «kampfronten er brutt», «man kommer til å knuse oss» osv. De forsvarte energisk de svake og vaklende (for ikke å si forræderiske) elementene innen Kirunas streikekomite, og sa at hver og en har rett til å handle utfra sine personlige vurderinger. Men de militante elementene innen streikekomiteen og andre arbeidere lyktes i å slå tilbake VPK-ernes kapitulasjonslinje.

Men dette var bare en delseier. I Kiruna hadde kampviljen sunket, og den prinsippfaste Elof Luspa fikk ikke flertallets støtte for sitt forslag om at de som hadde brutt kampfronten skulle byttes ut med nye dugelige krefter.

Den VPK-er som nå er hele borgerpressas kjælegris (*GNISTAN* sikter her til Ture Rantatalo, red.), har i Kiruna spilt samme rolle som Gruv 4-ans formann gjorde i Malmberget, men mer effektivt. Han har sittet i streikeledelsen og har nytt enorm tillit fra arbeiderne. Det ble hans stemme som felte avgjørelsen ved avstemningen i 27-mannsdelegasjonen for en tilbakegang til arbeidet mot arbeiderflertallets vilje.

Dermed var streikens skjebne beseglet. En fortsatt kamp med forræderiske, svake og vaklende elementer i ledelsen var umulig. Streikekomiteene hadde satt seg i en posisjon der avblåsing av streiken framsto som det eneste mulige.»

Men sjøl om selve storstreiken i Kiruna er avblåst, er ikke arbeidernes kamp slutt. Arbeiderne står fast på krava sine - bl. a. kravet om 21% lønnsøkning. LKAB-ledelsen tilbyr bare 11%. Kampen for gjennomføring av krava fortsetter sjøl om kampformene er endrete. At arbeiderne makter å opprettholde så militante krav, viser at storstreiken - trass i det tilsynelatende tilbakeslaget - har styrket arbeidernes stilling.

LKAB-ledelsen har krevd lokale forhandlinger, dvs. oppsplitting av forhandlingene for Kiruna, Malmberget og Svappavaara. Dette førte til brudd i forhandlingene, og arbeiderne svarte med punktstreiker. 24. februar streiket 900 av arbeiderne i Kiruna og Malmberget.

Etter dette kom forhandlingene i gang igjen, men resultater er ikke nådd på noe punkt ennå. Kiruna-arbeiderne kjemper fortsatt for sine rettmessige krav og trenger all vår støtte.

«FOLK BLIR IKKE LENGE HER PÅ GODSCENTRALEN»

Hvordan er arbeidsforholda ved A/S Godscentralen? Som nevnt i forrige nummer av *Klassekampen* har konsernets eier og direktør, Hans Chr. Moldrup Thagaard, sopt inn millioner av kroner i løpet av de siste åra. Arbeidsfolka som jobber med godset har naturlig nok også merka denne utviklinga - i form av et stadig hardere arbeidspress.

– Godsmengden har økt med 20 %, men arbeidsstyrken er den samme som før. Hver av oss har derfor fått langt mer å gjere. Det er som å gå på akkord hele dagen.

Det er en av arbeiderne ved Godscentralens avdeling på Filipstad i Oslo som forteller dette til *Klassekampen*.

– Men har lønna steget i takt med arbeidsbyrden?

– Nei! Her har lønna vært den samme i omlag to år nå. De med mest ansiennitet har vel ikke mer enn en 19 000 kroner, og de nye folka ligger helt nede i 17–18 000 kroner årlig. De pengene blir ingen feit av i dag, særlig hardt har det blitt etter at mosen kom.

– Hvordan er arbeidsforholda ellers?

– Vi har ikke fått noen bedre hjelpemidler ved lossing og lasting de siste åra, selv om det har blitt mer arbeid å utføre. Om vinteren

er det også mye sykdom blant arbeidsfolka her. Vi jobber jo ofte i nesten 20 minusgrader, med stadig trekk av rå sjøluft, så det er ikke greit å holde på helsen.

– Har dere skikkelig garderobe og sanitærforhold?

– Garderoben er o. k., men det er tungvint å måtte gå dit for å få litt varme i skrotten. De på vognene har det litt bedre etter at de fikk ei lita varmestue å gå til. Men toalettet er forferdelig. Å måtte gjere sitt fornødne i et falleferdig skur i 20 minusgrader med ei 40 watts pære som oppvarming, ja det skulle en ha betaling for. Det finnes riktignok et oppvarmet WC her, men det får vi arbeidere ikke lov til å bruke, det er for de «fine» folka!

– Er dere organisert?

– Organisasjonsnivået har alltid vært dårlig her. Noen få var organisert i Transportarbeiderforbundet, men det fikk ikke noen med seg. Endel av de som jobber på vognene har nå organisert seg i Handel og Kontor. Godscentralen står nemlig utenfor NAF og har en særavtale med Handel og Kontor. Men mange vil ikke organisere seg i et typisk funksjonærforbund, vi som jobber her har ikke de samme problemene.

– Hva er årsaken til det dårlige organisasjonsnivået?

– Det er mye gjennomtrekk her, folk kommer og går, særlig blant de unge. Forholda er for dårlige, særlig når det gjelder framtidsmulighetene. Nei, arbeidsfolk blir ikke lenge her på Godscentralen dersom de kan få seg en annen jobb.

NOTODDEN-ARBEIDERNE SKJERPER LØNNSKRAVA

Lørdag den 31. januar annonserte Kongsberg Våpenfabrikk vervingsmøte på Notodden. Det stramme arbeidsmarkedet i Kongsbergdistriktet hadde fått bedriften til å rette øynene mot Notodden. Møtet samlet 400 arbeidere. Av disse var det bare 250 som fikk plass i møtelokalet.

Dette var starten på Notodden-arbeidernes lønnskamp og innledet avsløringen av arbeidskjøpernes hensynsløse utbytting.

Industriksamfunnet på Notodden har i slutten av sekstiårene vært preget av stagnasjon og tilbakegang. Mye av årsaken til dette kan føres tilbake til 1963 da Hydro engasjerte rasjonaliseringsfirmaet Habberstad til å fjerne 3-400 mann fra bedriften. Arbeiderne protesterte da med en tre dager lang sit-down streik. I tillegg til dem som er blitt satt på porten, brukte bedriften «arbeidsretten» til å dømme de streikende arbeiderne til å betale omlag 70 000 kroner for sin protestaksjon.

Hydros rasjonalisering fikk store følger for arbeidsfolk på Notodden. Det oppsto stor ledighet og fraflytting, og ungdommen var nødt til å søke utenbys for å få arbeid. Arbeidskjøperne, representert ved Notodden Salpeterfabriker (Norsk Hydro), Tinfos Jernverk A/S, Tinfos Papirfabrik A/S, Norsk Extruding A/S og A/S Platon fikk dermed en stor arbeidskraftreserve gående på gata. I denne gunstige situasjonen har arbeidskjøperne overfor de ansatte kjørt på parolen: – Er du misfornøyd med jobb og lønn – så forsvinn!

Ved å legge et slikt press på arbeiderne har arbeidskjøperne kunnet holde lønningene nede på eksistensminimum. Krevende arbeid i industrien har vært lønnet med rundt 18 000 kroner i året, mens arbeidskjøperne har hovet inn store profitter.

Notoddenutvalget mot arbeiderne

For å finne botemidler for situasjonen etter Hydros gigantrasjonalisering, ble *Notodden-utvalget* nedsatt i fjor vår. Utvalget ble satt sammen av en fra Industridepartementet, folk fra bedriftene og tre fra kommunen. For å være helgardert mot innflytelse fra vanlige arbeidsfolk, valgte sosialdemokratene sin egen ordfører samt høyrepresentanten Jørn Vale Isaksen, som er framstående medlem av handelsstanden. Dessuten ble redaktøren av høyreavisen *Telen*, som ofte har vist en arbeiderfiendtlig holdning, valgt som en av kommunens tre representanter. Utvalgets oppgave skulle være å hjelpe den stedlige industrien, samtidig som det skulle arbeide for etablering av ny industri.

Snart viste det seg at bedriftenes folk melte sin egen kake ved å hindre oppretting av nye arbeidsplasser i kommunen. Da Kongsberg Våpenfabrikk annonserte at en avdeling av bedriften trolig måtte legges utenfor Kongsberg, uttalte utvalgsmedlemmet, overingeniør Scheel ved A/S Platon, at Notodden ikke burde bestrebe seg på å få denne avdelingen. Direktør H. B. Holta, som eier Tinfos-konsernet, og som også har sin representant i utvalget, har siden uttalt det samme. Begge begrunner dette med at industrien på Notodden allerede har store vansker med å få nødvendig arbeidskraft.

Men det arbeidskjøperne er virkelig redde for, er at Våpenfabrikkens arbeidere, som heller ikke har høye lønninger, likevel har 3-4 kroner mer i timen enn det Notodden-arbeiderne får. Dermed vil arbeidsfolk på Notodden lett kunne sammenlikne lønns-

Ut over høsten 1969 strammet arbeidsmarkedet seg til. Arbeidskraftreserven på gata forsvant. Like etter kom Kongsberg Våpenfabrikks tilbud om timelønner 3 - 4 kroner høyere enn det industrien på Notodden betaler, og gratis arbeidsruter mellom Notodden og Kongsberg.

Lønnskrav som arbeiderne på Notodden hadde kjempet for gjennom lange tider, gikk plutselig gjennom. To dager etter Våpenfabrikkens vervingsmøte fikk verkstedarbeiderne ved Tinfos Jernverk et timetillegg på 1,60 - 1,80. Nye avtaler ble inngått for ovennevnte ved Tinfos Jernverk og sliperiet ved Tinfos Papirfabrik. Forhandlinger ble tatt opp for de øvrige avdelingene og ved byens andre bedrifter.

Lønningene ved Norsk Extruding A/S har i lang tid ligget på et lavmål til tross for at bedriften har ekspandert kraftig. Men arbeidskraftmangelen førte til at verkstedarbeiderne foreløpig har oppnådd et tillegg på to kroner timen. Det skal også utarbeides en plan til bonusordning for de øvrige ansatte.

Ved A/S Platon krevde arbeiderne nylig et timetillegg på 3 kroner. Bedriften avviste dette blankt. Arbeiderne svarte på ledelsens avslag ved å nekte all overtid, trekke seg fra bedriftsutvalget og avstå fra alt samarbeid med bedriftsledelsen. Dette ble vedtatt på medlemsmøte den 20/2, og mange mente at streikevåpnet måtte tas i bruk hvis ikke bedriften boyde seg for lønnskrevet.

Situasjonen på Notodden er militant for tida. Den flerårige skjerpningen i utbyttinga har nådd en grense som arbeiderne ikke finner seg i. Derfor noler de heller ikke med å true med streik. Hvis ikke arbeidskjøperne skjønner realiteten i dette, vil arbeiderne utvilsomt gå til åpen kamp for å få sine krav igjennom.

nivåene og dermed stå sterkere i krava overfor sine arbeidskjøpere. Juniorsjefen ved Tinfos Jernverk, ingeniør Ole Holta, som av direktøren, har uttrykt bekymringen klarere enn noen: – Våpenfabrikkenes lønninger er på grensen til det usunne. Dens lønnspolitikk virker kortsiktig.

Slik har Notodden-utvalget, som er nedsatt med statlig og kommunal velsignelse, vist at det arbeider for bedriftenes profittinteresser. Sjøl om det i skinnet også skal ivareta arbeidsfolks interesser, har utvalget i praksis avslørt sine virkelige hensikter. Arbeidsfolk i Notodden må derfor lite på egne krefter i kampen for flere arbeidsplasser og bedre kår.

Skattepenger til storkapitalen

Hydros beinharde rasjonalisering på Notodden de siste 4-5 årene har redusert antallet arbeidsplasser i kommunen med 3-400, og ført til stor ledighet. Den kommunale økonomien har også kommet i vansker. Bystyret har sett det som en viktig oppgave å rette på dette. Og som i bystyret flest har disse bestrebelsene bestått i å legge forholdene best mulig til rette for storkapitalen, slik at denne skal lokkes til å investere i kommunen.

Kommunen har derfor kjøpt et så godt som verdiløst myrområde til ågerpris. Oppfylling, bygging av veier og legging av vann og kloakk i området har kostet skattebetalerne millionbeløp. Notodden flyplass er dessuten blitt utvidet for 3-4 millioner kroner. Alt dette er utført med arbeidsfolks skattepenger bare i den hensikt å gjøre byen mer attraktiv for storkapitalen.

Men kommuneplanene har heller ikke vært snau med å bruke arbeidsfolks skatte-

Arbeidere på veg ut fra Notodden Salpeterfabriker.

Elendige vernetiltak ved Tinfos Jernverk

Like før jul i fjor falt en arbeider ved Tinfos Jernverk ned en loddrett-leider og ble drept. Bedriftsledelsen var lenge før ulykken skjedde gjort merksam på at dette var et særdeles farlig arbeidssted. Men ingen ting ble gjort før ulykken hadde funnet sted. Da ble lederen sikret, men heller ikke nå på tilfredsstillende måte. Det er en arbeider ved bedriften som forteller dette til *Klassekampen*.

– Dette er typisk for bedriftens holdning til vernearbeidet, fortsetter han, det må skje noe alvorlig før forholdene blir rettet på. Mange arbeidsulykker kunne vært unngått, men det koster penger. For den høyeste ledelsen ved bedriften teller pengene mer enn arbeidernes sikkerhet.

– Hvordan er arbeidsforholdene?

– Arbeidsplassene er særdeles skitne og mange av dem er svært farlige. Garderobene våre er under all kritikk. En skiftarbeider får et 30-40 cm bredt garderobeskap til sine vanlige klær og til arbeidsklærne. For å komme til dusjen fra garderoben, må en gå på sementgolv som til sine tider er så skittent at vi har vært nødt til å bruke gummistøvler.

Sommerstid kan heten bli fryktelig mange steder. I kontrollrommene hvor én må sitte vakt hele skiftet, har jeg selv målt 40 grader. På tappedørken hvor det også arbeides periodevis, har jeg målt temperaturer helt opp i 80 grader!

– Hvordan er forholdet arbeiderne mellom?

– Til tross for bedriftens mange forsøk på å splitte arbeidsstokken er kameratskapet godt. Et lite eksempel på forskjellsbehandlingen er det at verkstedarbeiderne får to garderobeskap, mens de øvrige bare får ett. Den nye produksjonsavtalen som vi nå har fått, er også egnet til å splitte arbeiderne. Etter den vil dagtidsfolkene bare få utbetalt 90 prosent av den bonusen skiftarbeiderne får. Dette er bevisste forsøk på å splitte arbeiderne så de skal stå svake overfor bedriftsledelsen.

– Hva kan gjøres for å bedre forholdene?

– Det eneste som hjelper er arbeidernes samlede kamp. Vår erfaring er at det er nødvendig å ta en hard og konsekvent holdning overfor bedriften for å få gjennomført nødvendige og rettferdige krav. Og vi må også være villig til å sette makt bak krava våre!

RØDE GARDE
nr. 1-1970 pris kr. 1,-

TIL KAMP MOT FORVERRÅ

ØKONOMISKE KÅR!

NYTT NUMMER av SUF(m-l)s organ

Kan bestilles fra Klassekampens distribusjon, boks 6159, Etterstad, Oslo 6. Abonnementspris, kr. 7,- pr. år. Gruppeabonnement gir moderasjon.

SETT MAKT BAK KRAVA!

Forbered kampen!

Kominterns Strasbourgeteser (se siste nr. av *Klassekampen*) slår i kapitlet om »forberedelsen av massene til streikene og lockoutene» fast:

»Det agitatoriske og propagandistiske forarbeidet må føres under parolene: »Vent dere ingenting fra de reformistiske førerne, de vil forråde dere», »Ta saken i egne hender», »Forbered dere til kamp, ellers vil dere bli slått». I forbindelse med denne agitasjonen må man benytte alle konkrete tilfeller av forræderi fra det faglige byråkratets side under de økonomiske kampene.»

De tre parolene som her settes opp, er også i dag av avgjørende betydning for riktig forberedelse av eventuelle streikekamper i samband med oppgjøret til våren.

Den norske arbeiderklassen kan ikke vinne seier ved oppgjøret hvis den ikke kjenner LO- og DNA-pampenes forræderske karakter. Den kan ikke vinne hvis den venter at Aspengrener og andre forgreininger av statsmaskineriet skal skaffe arbeiderklassen det den krever. Den kan ikke vinne seier uten fra første stund å være forberedt på pampenes svik, og uten fra første stund også å rette spydodden mot borgerskapets agenter innen arbeiderbevegelsen.

I arbeidet med å forberede massene på dette, er det to erfaringer som det i dag er særs viktig at propaganderes: Den første er fra lønnsoppgjøret 1968 – at det ikke var noen tilfeldighet at det ble så dårlig, og at pampene utvilsomt vil søke å gjøre årets oppgjør like dårlig om ikke arbeidsfolk er på vakt og hindrer det. Den andre erfaringen er fra storstreiken i Kiruna. Som på-

vist annet sted i dette nr. hindret reformistiske og revisjonistiske pampers der to ganger at streikeaksjonen ble ført til seier. Dette viser at uten en skikkelig ledelse, kan streikefronten ikke holde.

Ta saka i egne hender! Den norske arbeiderklassen kan ikke seire ved annet enn egen styrke, og kan og må derfor allerede nå starte mobiliseringa til kampene. Det må etter prinsippet om å stole på egne krefter forberedes politiske solidaritetsaksjoner, økonomisk støtte (innsamlinger), faglige sympatiaksjoner, hindre at foreningsmidlene kan »fryses» i tilfelle konflikt osv.

Forbered dere på kamp, ellers vil dere bli slått! Uten kampberedskap kan ingen vinne seier. Siden arbeiderklassens eneste våpen er de organiserte massenes kamp, er den politiske mobiliseringa, dvs. propagandaen og agitasjonen i samband med oppgjørsforberedelsene, den viktigste oppgaven nå. Bare gjennom at massene blir mobilisert kan arbeidsfolk nå tilstrekkelig styrke til å holde initiativet i kampen mot monopolkapitalens konsentrerte framstøt ved oppgjøret.

Formann Mao har i »Strategiske spørsmål i Kinas revolusjonære krig» pekt på noe som også har stor betydning for den faglige kampen:

»I kampen mot motstanderens »felttog» har den politiske mobiliseringa første rangs betydning. Det innebærer at en uten å dølge det aller minste, men klart og modig må si fra til mannskapet innenfor Den røde arme og til befolkningen innenfor basene at et angrep er uungåelig og nært forestående. En må gjøre merksom på hvilke svære skader folket kan bli påført gjennom dette angrepet, og samtidig må en også gjøre rede for motstanderens svake punkter og Den røde armés fortrinn, våre bestrebelser på å vinne seier for enhver pris, om linjen i vårt arbeid osv. En må oppfordre Den røde armé og hele befolkningen til kamp mot »felttoget» og til forsvar av basene. Den politiske mobiliseringa må foregå åpent – når unntas spørsmål som må holdes hemmelige av militære grunner – og den må ta sikte på å omfatte alle som evner å forsvare revolusjonens interesser. Det viktigste i samband med dette er å overbevise kadrene.»

»Det vi trenger er entusiasme parret med ro, intens virksomhet parret med organisert virksomhet.»

25% – ET MINST

Vi framholder i en annen artikkel på midtsidene at prisindeksen gir et rose-malt bilde av de fagorganisertes økonomiske situasjon, arbeidsfolks levekostnader stiger mer enn det som indekstalla fra måned til måned viser.

Men selv om vi godtar indeksen registrering av prisutviklinga som representativ, og ellers baserer beregningene på offentlig statistikk, så kan det dokumenteres at LO's krav er lagt fram for å trygge arbeidsskjøpernes kår, ikke arbeidsfolks.

Og tar en hensyn til – hvilket en bør – det elendige resultatet ved forrige tariffoppgjør, er det innlysende at 25 % er et nødvendig minstekrav.

Den nye konsumindeksen vil i tidsrommet mai 1968 – mai 1970 vise en prisstigning på 13,3 %. Hvis vi i disse beregningene godtar regjeringas propaganda om at arbeidsfolk har fått full kompensasjon for momsen, noe LO-

pampene utvilsomt har gjort, så blir det likevel 7,5 % »vanlig» prisstigning igjen å dekke.

I tillegg til dette kommer produktivitetsøkninga i denne tariffperioden, som har vært på 8 %. Det gir tilsammen 15,5 %. Reduseres dette med det innebygde tillegget på 1,7 % som ble gitt 1. januar 1969 er følgende klart: Skal vanlig prisstigning og økninga i produktiviteten bli kompensert, så krever dette en lønnsøkning på minst 13,8 %.

Årets oppgjør vil bli et pengeoppgjør het det med store overskrifter i DNA-pressa landet over da LO's ledelse presenterte sine krav om en ramme på 10–11 % for lønnsoppgjøret. Men LO's samlede krav ligger hele 3 % under det som tilsvarer produktivitetsøkninga, samt prisstigninga utenom momsen. Ja, det generelle lønnskravet ligger tilgmed under prisstigninga (utenom momsen) sett isolert! Snakk om pengeoppgjør – for NAF!

Men hvorfor fremme krav om 25 %, når produktivitetsøkning og vanlig prisstigning ligger på knapt 14 %? Enhver fagorganisert som minnes forrige oppgjør skjønner det umiddelbart.

STOL IKKE PÅ PRISI

Ved årets tariffoppgjør er det avtalt at indeks-klausulen skal være knyttet til konsumprisindeksens poengtall. For de fagorganiserte har det derfor avgjørende betydning hvor representative indekstallene er for akkurat deres økonomi.

»GJENNOMSNITTSFAMILIEN»

Den konsumprisindeksen som benyttes i dag, er basert på en samlet gjennomsnittlig utgift til varer og tjenester på 20 571 kroner. Indeksen rekner med en utgift til matvarer som tilsvarer 29,6 % av de totale konsumutgiftene. Bolig, lys og brensel er bereknet til 11,5 %.

Men disse tallene dekker over en rekke ulikheter som har betydning for arbeidsfolk. Bl. a. har de fleste arbeidsfolk en større prosentvis utgift til matvarer enn den indeksen rekner med, det vanlige er fra 30 – 40 %. Det samme gjelder utgifter til bolig, lys og brensel for alle som er henvist til å bo i leiligheter i de større byene. Særlig gjelder det nyere blokkstrøk, som f. eks. OBOS' i Oslo. Her er det ikke 11,5 %, men omlag 30 % av den disponible inntekten som går med.

STERKERE PRISSTIGNING FOR ARBEIDSFOLK

Konsekvensen av dette er at dersom prisene på f. eks. matvarer stiger mer enn indek-

sens gjennomsnitt, så er prisstigninga høyere for arbeidsfolk enn den indeksen viser. Indekstallene etter krigen viser klart at dette omtrent hele tida har vært tilfelle. I desember 1969 lå eksempelvis indeksen totalt på 104,6, mens den for matvarer var 106.

Indeksutviklinga fra januar 1968 til februar 1969 viser hvor viktige disse forskjellene kan være. Da bereknet nemlig Statistisk Sentralbyrå prisstigninga både for den nåværende konsumprisindeksen, som ble tatt i bruk i 1968, og for den gamle indeksen. Matvarer, bolig, lys og brensel tok tilsammen 53,3 % av de gjennomsnittlige forbruksutgiftene i den gamle, mot 41,1 % i den nåværende. I løpet av 1968 steg den gamle indeksen hele 1,2 % mer enn den nåværende! Snakk om å skaffe seg en indeks-revisjon som passet beileilig inn foran moms-sjokket!

Det samme kan også belyses ved å se på boligutgiftene. Sist høst gjennomførte bankene en økning av rentesatsene. Dette medførte omlag 10 % høyere husleie enn før i mange boligbyggelag. Mens indeksen for disse reelt gikk opp med minst 2,5 %, så viste den offisielle indeksen en langt lavere stigning fordi den også tar med de som fikk lav eller ikke noen utgiftsøkning overhodet. Men det er liten hjelp for de som må betale de skyhøye husleiene.

Borgerskapet bruker mange slags midler for å legge hindringer i vegen for arbeidsfolks kamp. Et av midlene består i å spre falske og løgnaktige ideer i arbeiderklassen. En av disse falske borgerlige mytene er det vi skal kalle »kake-teorien». I heftet »MARXISMENS POLITISKE ØKONOMI», nylig utgitt av Sosialistisk Opplysningsråd, behandles »teorien» på en god måte. Vi trykker et utdrag av dette fordi vi tror det kan klargjøre noe som mange progressive arbeidere lurar på.

»I hovedtrekk går den (kake-teorien, red.) ut på følgende: Det finnes en bestemt sum av penger, lønnssummen, som står til disposisjon for samtlige lønsmottakere. Denne lønnssummen er på forhånd fastlåst, og kan ikke økes, bare deles. Denne teorien har i Norge fått sin »vitenskapelige» presisering av Aukrust-utvalget. De har oppfunnet noe de kaller for »hovedkursen for lønns- og prisutvikling». Poenget her er at man skal få arbeidsfolk til å tro at det finnes noe slags objektiv lovmessighet når det gjelder forholdet mellom arbeidernes lønn og kapitalistenes pro-

MYTEN OM SAMFUNNSKAKA

fitter, noe man kan regne seg fram til. Aukrust-utvalget må imidlertid medgi at »det i praksis neppe vil være mulig å oppnå alminnelig enighet om nøyaktig hvilken lønns- og prisutvikling som representerer hovedkursen.» (Innstilling II fra Utredningsutvalget for inntektsoppgjørene). Sjøl SF'erne lot seg lure av »teknikerne» etter det forrige lønnsoppgjøret (1968) og skrev bl. a. på lederplass i Orientering nr. 23/68: »I dag er det klart at lønns-kamp i gammeldags forstand gir magre resultater.» Og denne konklusjonen måtte jo enhver være enig i om det virkelig var så at »Aukrust-utvalg» kunne beregne den »riktige» fordelinga av verdiskapinga. Orienterings eneste råd er at LO må få seg flinkere »teknikere» sjøl! Tror SF at arbeidsfolk kunne ha »begrepa» seg til en større andel av verdiskapinga?

Denne teorien er sjølsagt bare en raffinert utgave av den gamle splitt og hersk teorien, fordi den i all praksis fører til følgende: Det er umulig for alle arbeidere å kreve en generell lønnsøkning. Jo større del av »kaka» en gruppe

arbeidere kan karre til seg, jo mindre del av kaka blir det igjen til deling mellom de andre. Grupper av arbeidere som tilhører en såkalt høyt lønnsgruppe må vise »solidaritet», dvs. moderere sine krav for på den måten å hjelpe de lavtlønte.

Mest vellykka har »splitt og hersk» politikken vært når forbund i »høyt lønnsgruppa» har krevd lønnshevinger. Eksempel på dette er lærerstreiken i Sverige i 1966. Her fikk lærerne hele LO-apparatet på nakken, og revisjonistene med Hermanssons Forum Venstre i spissen mante lærerne til å gå tilbake til arbeidet. Lignende tilfelle hadde vi i Norge da SAS-flygerne streiket i 1968. Her støtta SF tilmed bruk av tvungen lønnsnemnd mot flygerne. . . .

De siste hendelsene i Norge, Sverige og Danmark har også vist hvor feilaktig denne teorien er. I stedet for at de lønnsøkingene som gruvearbeiderne i Kiruna bl. a. sloss for vil føre til dårligere forhold for arbeiderne andre

steder i Sverige, har det motsatt allerede skjedd. Arbeiderne andre steder har blitt inspirert til å slåss, noe som har ført til lønnsøkninger flere steder. Ved Volvo-verkene fikk arbeiderne 12,8 % høyere lønn. Denne inspirasjonen har gitt seg utslag i store klassekamper i Danmark og også i Norge. Bl. a. kunne Koksverksarbeiderne innkassere en øking i timelønna på 1 kr. etter at de hadde trua med streik.

Alt dette viser at teorien om »solidarisk lønnspolitikk» er feilaktig. Bare hard klassekamp kan bedre hele arbeiderklassens økonomiske stilling. Hvorfor er det slik? Jo, fordi det ikke finnes noen lønnskake som er fastlåst og som bare kan deles mellom arbeidsfolk. Hvis man i det hele tatt skal snakke om kaker i dette tilfellet, så kan en si lønna bare er en del av kaka. Den andre delen er profitten som arbeiderne har skapt, men som kapitalistene putter i lomma. Det er disse profitene som »begrenser» lønnsøkninga. Det er derfor klart at lønnsandelen ikke er låst fast, men kan økes. De eneste som rammes av dette er kapitalistene. De blir tvunget til å skjære ned sitt overflodskonsum, og de får mindre kapital å plassere utenfor landets grenser, i Brasil, Spania, Portugal, Thailand osv.»

DET NYTTER Å STREIKE!

PRISINDEKSEKRAV!

KJEMISK I ODDA, SAUDA, ÅLVIK OG HUSNES MED

HARDE TARIFFKRAV

For i perioden før det oppgjøret hadde produktivitetsøkning og prisstigning vært hele 19 %. Trekkes fra dette må et kompensasjonstillegg på 2,7 % i perioden. Dersom arbeidernes relative andel av produksjon ikke skulle synke, krevde dette en lønnsøkning på 15,3 %. Men resultatet ble en lønnsøkning på ca. 1,6 %. De fagorganiserte ble regelrett snytt for 13,7 %. Og denne udekkete regninga bør presenteres ved årets tariffoppgjør. Full kompensasjon for vanlig prisstigning og produktivitetsøkning i de to avtaleperiodene betyr altså en lønnsøkning på 27,5 %.

Og i tillegg kommer det vi ikke har tatt med i disse beregningene:

– at momsen har ført til en prisstigning som for mange og store grupper ikke dekkes av økte trykder o. l.

– at prisstigninga er større for de fleste fagorganiserte enn konsumprisindeksen viser.

For mange lønnsøkninger vil det altså være rimelig å kreve mer enn det vi her har anført.

Derfor er det innlysende at 25 % må være et minstekrav.

Klassekampen meldte i sitt forrige nummer at de fagorganiserte ved en rekke klubber og foreninger har fulgt marxist-leninistenes parole om å kreve 25 % lønnsøkning ved dette tariffoppgjøret. Siden sist har det kommet inn en melding om at bl. a. Vaktfunksjonærenes forening i Oslo har krevd 25 % generelt lønnsstillegg.

Ved de store kjemiske industriarbeidsplassene i Rogaland og Hordaland har det lenge vært en kraftig stemning blant arbeiderne for tariffkrav som ligger langt over den »ramma» Aspengren har satt som grense for krava ved lønnsoppgjøret.

Tillitsmennene i Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund i Odda, Sauda, Ålvik og Husnes har nå samordnet krava fra sine enkelte arbeidsplasser. Resultatet har blitt krav som samlet vil bety en lønnsøkning på 27 %. Det er ikke langt fra 3 ganger så høye krav som LO-ledelsen har annonsert.

Vi gjengir her et utdrag av krava:

- Kjemisk-arbeiderne i Odda, Sauda, Ålvik og Husnes krever et generelt lønnsstillegg på 13 % (LO's krav er 7,2 %).
- Reduksjon i arbeidstida til 36 timer for alle skiftarbeidere, til 40 timer for alle andre.
- Mer enn en tredobling av alderstilleggsatsene.
- Sykelønn fra og med første sykedag.
- Større likhet i satsene for bonusavtaler.
- Gruppelønn i stedet for minstelønn og akkordavsavn.
- Heving av satsene for feriepenger til 11,2 % for skiftarbeidere og 10 % for alle andre.
- Klesgodtgjørelsen øker til 25 øre pr. time (mot nå 10 øre).
- Helautomatisk indeksregulering med svingetall på 3 poeng.

PRISINDEKSEKRAV!

PRISINDEKSEN MANIPULERES

Prisindeksen har altså allerede i beregningsmåten grunnleggende svakheter – sett fra arbeiderklassens synspunkt.

Men i tillegg til dette kommer det at myndighetene direkte kan manipulere med indeksen på forskjellige måter. Dette skjer særlig gjennom subsidier av bestemte varettyper som staten vet teller mye for indeksberegninga, f. eks. en bestemt brødsort. Selv om dette ikke teller et dugg for familier som bruker andre brødtyper fører det til at indeksen ikke stiger noe særlig, og det er det som teller – for staten.

En annen måte myndighetene kan regulere prisindeksen på er ved forbud mot takstheving akkurat på de bestemte kommunikasjonsruter som blir registrert! Ved at prisstigninga blir unngått på disse, kan takstene heves ellers i landet uten at det innvirker på indeksen.

At slik svindel foregår, kommer særlig klart fram når det er fastsatt en »rød strek» i forbindelse med tariffkrava. Nærmer indeksen seg denne, blir den gjerne liggende å vippe like under. Derfor:

Ta utgangspunkt i arbeidsfolks egne utgifter i forbindelse med tariffkrava!
Stol ikke på statens konsumprisindeks!

LO-LEDELSSEN – EN DEL AV STATEN

Praktisk talt alt som finnes av organisasjoner i vårt land er trukket inn i et omfattende komitesystem, i intim kontakt med klassestatens forskjellige departementer. Noen komiteer er »rådgivere» for klassestaten, andre utøver delegert myndighet på vegne av den. Kontakten og samarbeidet mellom stat og organisasjon bidrar, foruten å styrke illusjonen om demokrati og folkevalgte myndigheter, også til å gi staten beste muligheter til å holde folk i sjakk og under kontroll – gjennom organisasjonene.

Ut fra dette er det viktig å ta for seg forholdet mellom LO-ledelsen og staten. LO-ledelsen er ment å representere arbeidernes interesser overfor staten, men fakta viser at ledelsen i virke-

ligheten er et redskap for stats- og kapitalmakta mot arbeiderklassen.

Som eksempel skal vi nevne en del av de komiteer hvor LO-pampene »representerer» arbeidsfolk:

»Utvalg til utredning av spørsmålet om demokrati i bedriftslivet». Fra LO: Tor Aspengren. Fra NAF: direktør Kaare Selvig.

Det er ikke få organer LO-formannen sitter i, og enkelte steder representerer han formelt både arbeid og kapital: eksempelvis sitter Aspengren i styret for Marinens Hovedverft og styret for Raufoss Ammunisjonsfabrikk. Videre sitter han i rådet for Norsk Produktivitetsinstitutt, og her utgjøres selskapet, foruten folk fra NAF, også av flere andre lakereier fra LO-toppen. Oppgaven til dette rådet er å få mest mulig produsert for lavest mulig pris, eller med andre ord: holde lønningene nede for arbeidsfolk, øke arbeidspresset, produksjonen og dermed profitten for kapital-eierne!

NAF/LO-PAMPENE – SIAMESISKE TVILLINGER

Som medlem nr.7 i styret for Norsk Utviklingshjelp sitter sjefsingeniør Kåre Hansen i NAF: Hans personlige varamann er advokat Kåre Halden ved LO's juridiske kontor.

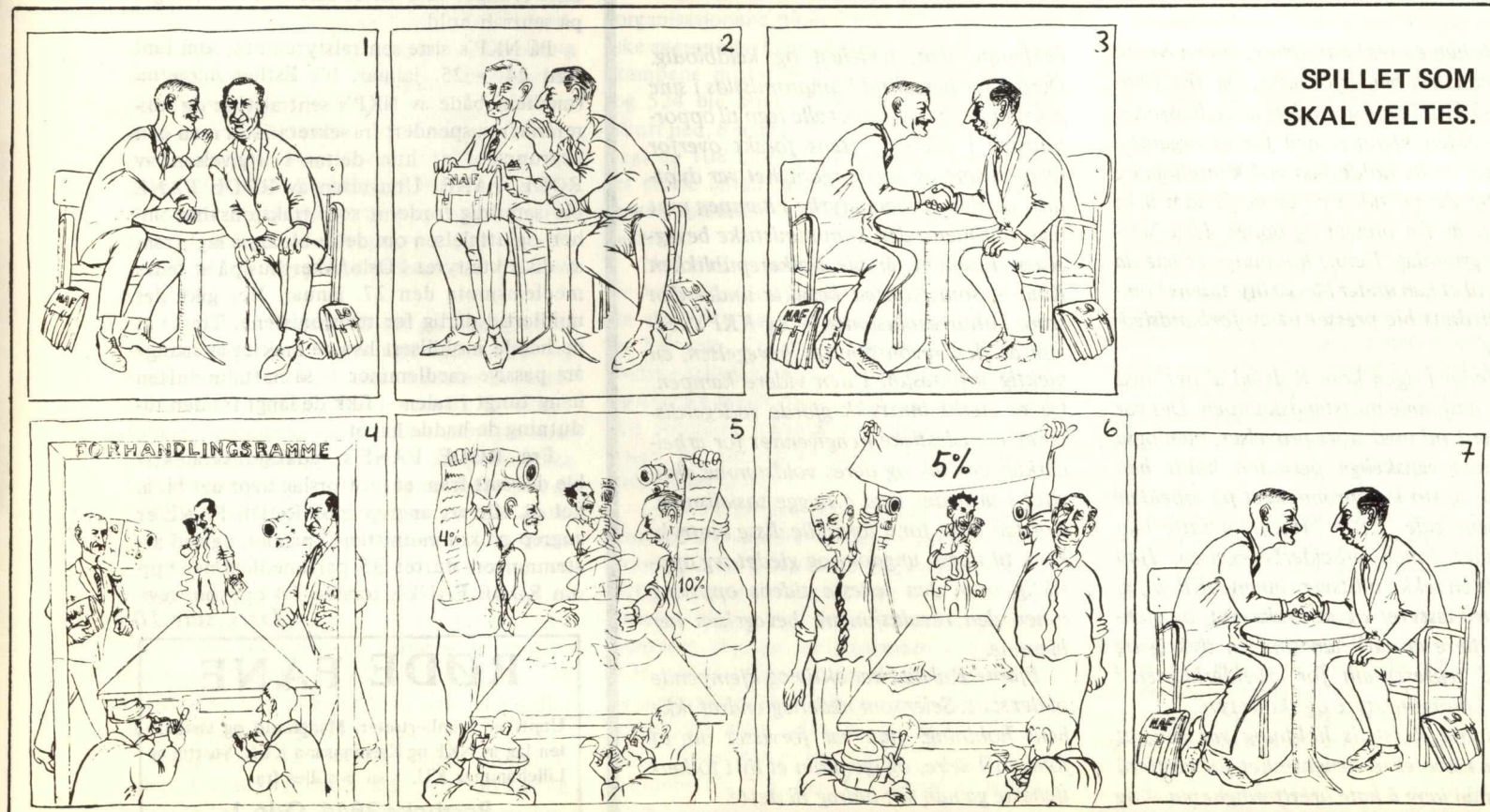
Ved lønnsoppgjørene legger NAF og staten som kjent fram en realistisk ramme som ikke skal overskrides, og har til dette et »teknisk beregningsutvalg i tilknytning til inntektsoppgjørene i henhold til mandat utarbeidet av lønns- og prisdepartementet». Her sitter bl. a. direktør Lars Aarvig fra NAF og Jon Rikvold fra LO's juridiske kontor.

Klassestaten er jo som kjent forberedt på å undertrykke arbeidsfolks kamp med vold når den anser det nødvendig, og LO er selvsagt representert både i styret for Politiskolen og »Landsrådet for Heimevernet».

Landet vårt trenger også ledere, og til dette har staten opprettet »Rådet for lederopplæring i Norge», hvor mandatet bl. a. går ut på å »følge utviklingen innenfor lederopplæring og lederutvikling, og å vurdere behovet for opplæring på dette felt – både i den offentlige forvaltning og det private næringsliv». De siamesiske tvillingene, LO-toppen og NAF, er med. Kort kan ellers nevnes at LO-pampene sitter som representanter i utvalget for Reisebyråbevilling, Landsnemda for autorisasjon for entreprenører, Styret for A/S Den Norske Industribank, Norges eksportråd, Arbeidsretten, Rikslønnsnemda, Folk og Forsvar og Samarbeidsnemda for økt personlig sparing. Nå er for øvrig nestformannen Højdahl igjen med i styret for A/S Strukturfinans, hvor han tidligere trakk seg fordi han fikk ikke nok penger å strukturrasjonalisere med. Nå har han fått dem!

LO-pampene sitter altså i den monopol-kapitalistiske statens komiteer og råd for å administrere statens politikk. I alt deltar de i ca. 200 slike. Men denne politikken tar sikte på å løse det som er statens oppgave i ethvert kapitalistisk samfunn, nemlig å trygge og stabilisere kapitalinteressene. Derfor er den også rettet mot arbeiderklassens interesser.

I kampen er det derfor nødvendig å være klar over at et angrep på klassestaten er et angrep på LO-pampene – et angrep på LO-pampene er et slag mot klassestaten.

SLUTT OPP OM VIETNAMUKA!

NKP/SF-ledernes forsøk på å splitte og svekke solidaritetsarbeidet for FNL og Den demokratiske republikken Vietnam har ikke ført fram. Vietnamuka høsten 1969 resulterte i aksjoner av ulike slag over hele landet, og med like stor oppslutning som tidligere, både fra FNL-aktivister og sympatisører.

Nå står ei ny Vietnam-uke for døra. Den blir arrangert 13. - 19. april og er den 5. som Solidaritetskomiteen for Vietnam arrangerer over hele landet. Formålet med Vietnam-uka er nå som før å vise vår solidaritet med Vietnams folk, samt å spre opplysninger om FNL, årsakene til Vietnamkrigen, USA-imperialismen og andre folks frigjøringskamp. Dette skjer i form av møter, salgsaksjoner, stands, løpeseddelutdeling, demonstrasjoner osv. på så mange steder som mulig.

De tidligere Vietnam-ukene har klart vist at denne aksjonsformen er svært effektiv, solidaritetsarbeidet har blitt styrket fordi det har skjedd gjennom konsentrerte, landsomfattende framstøt. Ved å slutte opp om Vietnamuka styrker en kampen mot USA-imperialismen, for Vietnams og Sørøst-Asias folk.

Derfor:

Slutt opp om Vietnam-uka, delta i demonstrasjoner og aksjoner!

Støtt FNL's kamp på deres egne vilkår gjennom Frigjøringsfondet, postgirokonto 20 50 32!

Trenger du opplysninger eller materiell så kontakt lokale FNL-grupper eller Solidaritetskomiteen for Vietnam, boks 558, Vika, Oslo 1.

FNL-aktivister forbereder Vietnamuka.

OPPROP TIL VIETNAM-UKA

SOLIDARITET MED VIETNAMS OG SØRØST-ASIAS FOLK!

Verdensopinionen er i dag sterkt opprørt over den amerikanske hærens massakre i My Lai, massakrer som bare kan sidestilles med nazistenes grusomheter under den siste verdenskrig. Landsbyer brennes, jord og planteliv ødelegges og befolkningen myrdes eller deporteres. I Vietnam har den amerikanske krigsindustrien fått prøvd alle sine nyeste mordredskaper: napalm, fosfor-, magnesium-, og splintbomber, giftige gasser og kjemikalier. Mer enn en million vietnamesere er blitt drept, såret eller lemlestet av USA-imperialismens og Saigon-regimets tropper og våpen.

My Lai er således ett eksempel blant mange på USA-imperialismens folkemord i Vietnam.

Folket i Vietnam har vunnet avgjørende seirer over USA-imperialismen i kampen for sosial rettferd og nasjonal frihet. For å skjule begynnelsen til sitt nederlag i Vietnam og for å føre verdensopinionen bak lyset, snakker Nixon om «tilbaketrekking» og «vilje til fred» samtidig som de øker terroren og utvider krigen i Sørøst-Asia. FNL har siden 1960 ledet folkets kamp og var i fjor med på å danne den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa (PRR) i de befrie områdene i Sør-Vietnam.

Å KREVE NORSK ANERKJENNELSE AV PRR OG DRV (Nord-Vietnam) ER EN DEL AV DEN HJELP VI KAN YTE DET VIETNAMESISKE FOLKET!

USA er i Asia i sine egne økonomiske og militære interessers ærend. For

å bedra verdensopinionen lanserer Nixon en «ny Asia-politikk» som skal gi skinn av at USA «frivillig trekker seg ut av Asia». Planen er at asiater skal bekjempe asiater, mens USA-imperialismen skor seg økonomisk på krigen og opprustinga, og sjøl taper minst mulig. I denne strategien inngår også planene om et «kollektivt sikkerhetssystem i Asia» – en ny militærallianse under imperialismens herredømme rettet mot de undertrykte folkenes frihetskamp og mot DRV og Kina. Det er derfor viktigere enn noensinne å avvise imperialistenes planlagte «sikkerhetssystemer» som militære feller og å vise solidaritet med Vietnams og Sørøst-Asias folk.

I Sørøst-Asia har USA nesten en million mann under våpen og flere hundre baser og militære anlegg. USA utvider sin krigskueplass til å gjelde det meste av Sørøst-Asia: bombetokter over Laos, flyangrep på landsbyer i Kambodja, kraftig opprustning av Thailand, økt militærhjelp til Malaysia, Indonesia og andre land. Men akkurat som i Vietnam har folkene reist seg til motstand og vunnet seirer i folkekrigen mot USA-imperialismen og de korrupte folkefiendtlige overklasse-regimene. *Sørøst-Asias folk står i dag i sentrum for den kampen som alle verdens folk fører mot imperialismen.*

**ANERKJENN DRV OG PRR!
AVVIS IMPERIALISTENES MILITÆR-
ALLIANSER!**

**SOLIDARITET MED VIETNAMS OG
SØRØST-ASIAS FOLK!**

Harde partikamper i NKP

Mens den seneste tids kraftige oppsving i den revolusjonære bevegelsen til fulle varslende nødvendigheten av et kommunistisk parti, blir dødskrampens symptomer stadig sterkere hos NKP-revisjonistene: påkallelse av «venstrekrefter» til samling, eksklusjon, suspensjon og fordømmelse av marxist-leninister i partiet.

På årsmøtet den 25. januar vedtok Kristiansand Kommunistiske parti å ekskludere

formannen i Kristiansand KUL, Egil Engeland. Eksklusjonsgrunnlag: Artikkel i tidskriftet RØDE FANE nr. 3, 1969, «Slå likvidatorene tilbake» og «Fellesuttalelse fra Kristiansand KUL og SUF(m-l)», giengitt i RØDE FANE nr. 1, 1970. Årsmøtet vedtok også å suspendere nestformannen i Kristiansand KUL, Jan Norberg, og begrunnet suspensjonen med at Norberg hadde medvirket

til de nevnte uttalelser som ble trykt i RØDE FANE.

Det er tydelig at de «nødvendige små justeringer» for å bringe NKP i overensstemmelse med «den linje sentralstyret har lagt opp» – slik Reidar T. Larsen har uttrykt det i skrift og tale – nå begynner å tre i kraft. De første «justeringer» kom via revisjonistenes visegutter i KU i oktober i fjor da Egil Engeland ble ekskludert fra KU, og han og Norberg umiddelbart etter ble fratatt alle tillitsverv i NKP. De neste «justeringer» var rettet mot Frihetens redaksjon, og medførte som kjent at samtlige

av journalistene tok kampen opp mot revisjonistene gjennom en streik. Senere har de alle sluttet seg til RØDE FANES redaksjonskollektiv.

Kristiansand KUL, som enhetlig står på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenknings grunnlag, fortsetter selvsagt også kampen. Laget støtter fullt opp om den politiske linje som presenteres gjennom RØDE FANE, hvilket har ført til at revisjonistene nå forsøker å stable på beina noe de kaller «det legale KU» i Kristiansand. Dette «legale KU» har to medlemmer og er – iallfall innen overskuelig framtid – uten muligheter til å få flere.

I Oslo er det ennå ikke kommet til noen eksklusjoner innen NKP. Taktikkeriet går sannsynligvis ut på først å «rydde opp» i «utkantene», dvs. utover landet, der revisjonistene mener å stå sterkt, i håp om at dette vekker minst mulig oppsikt. Men de er også blitt tvunget til å treffe sine foranstaltninger på sentralt hold.

På NKP's siste sentralstyremøte, som fant sted 24. - 25. januar, ble Esther Bergerud (medlem både av NKP's sentralstyre og sekretariat) suspendert fra sekretariatet med den begrunnelse at hun deltar i utgivelsen av RØDE FANE. Utgivelsen av RØDE FANE ble samtidig fordømt som fraksjonsvirksomhet, og uttalelsen om dette ble også lagt fram av distriktstyret i Oslo/Akershus på et felles medlemsmøte den 27. januar. Her gikk det imidlertid dårlig for revisjonistene. Trass i at de hadde mobilisert hva de maktet av mange års passive medlemmer – så naftalin-duften hang tungt i salen – fikk de langt fra den tilslutning de hadde håpet.

Fra RØDE FANE's redaksjonskollektiv ble det satt fram et motforslag hvor det bl. a. het at ethvert angrep mot RØDE FANE er angrep på kommunistene i partiet, og ved avstemningen sluttet 35 partimedlemmer opp om RØDE FANE's forslag, 54 opp om revisjonistene.
forts. side 10

Kamerat Bjarne Rolstad er død. Han hadde valgt sin plass i rekkene til arbeiderklassen og dens forkjemper. Som revolusjonær innså han også nødvendigheten av å ta opp kampen mot den falske «kommunisme» som stadig tydeligere kom til uttrykk i NKP – det parti han sto som medlem av siden 1938. Før sykdommen satte en stopper for hans aktive virksomhet, var han med på å legge grunnen for tidskriftet RØDE FANE, som NKP's ledelse i dag har fordømt som fraksjonsvirksomhet.

Bjarne Rolstad ble tidlig aktiv i arbeiderbevegelsen. Som ungdom i 20-årene fikk han føle reaksjonens brutalitet når streikekampene bolget over landet. Det herdet ham og var med på å prege hans bevissthet og handling gjennom resten av livet. Siden han ble fagorganisert i 1928

Kamerat Bjarne Rolstad til minne

hadde han en rekke tillitsverv innen Norsk Treindustriarbeiderforbund, og fra 1946 til 1954 var han forbundets hovedkasserer. Hele tiden kjempet han for at organisasjonen skulle holde fast ved kamplinja og var på denne tiden en av de få som ikke bøyd av for presset og oppga dette selv-sagte grunnlag. Denne holdningen førte da også til at han under McCarthy-tidens kommunisthets ble presset ut av forbundsledelsen.

Under krigen kom Rolstad aktivt med i den nasjonale motstandskampen. Det var en hard tid med store prøvelser, men også i denne vanskelige perioden holdt han stand og sto kompromissløst på arbeiderklassens side. Etter krigen fortsatte han arbeidet innen arbeiderbevegelsen. Han hadde en rekke tillitsverv innen NKP, bl. a. i distriktstyret og sentralstyret, og gjennom flere år satt han som en dyktig og uredde representant for arbeiderklassen i Oslo kommunestyre og skolestyre.

Bjarne Rolstads holdning var den, at for å være ekte hengivenhet for rettferd må man lære å hate urettferdigheten – og

bekjempe den, nådeløst og kaldblodig. Derfor var han alltid kompromissløs i sine prinsipper og bekjempet alle tegn til opportuniste i rekkene. Hans forakt overfor revisjonisme og småborgerlighet var dyptfølt, og den ga ham styrke i kampen mot revisjonismen i den kommunistiske bevegelsen. I seinere år ble Folkerepublikken Kina – som Rolstad besøkte under den store kulturrevolusjonen – og KKP's ledelse av den revolusjonære bevegelsen, en mektig inspirasjon i den videre kampen. Og et sterkt inntrykk gjorde rodegardistenes entusiastiske hengivenhet for arbeiderklassens sak og deres voldsomme aktivitet i arbeidet med å bygge sosialismen. Rolstad ivret for å formidle disse inntrykkene til norsk ungdom og gledet seg oppriktig over den seneste tidens oppsving innen den revolusjonære bevegelsen her hjemme.

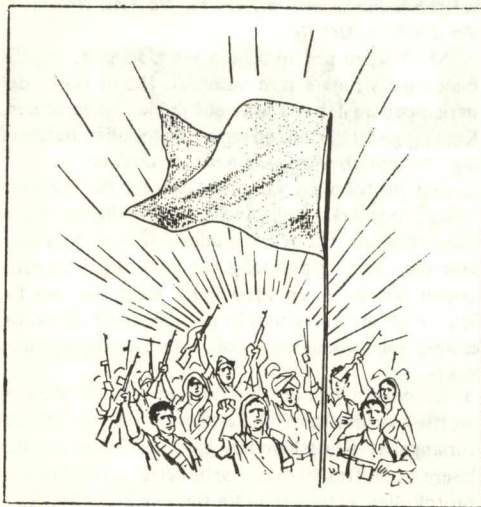
Bjarne Rolstad var aktiv og kjempende til det siste. Seier som nederlag endret ikke hans holdning. Han var forvisset om at folket vil seire, og gjennom et liv i folkets tjeneste ga han sitt bidrag til dette.

RØDE FANE

Utgitt av Lambertseter, Manglerud og Østkanten lag av NKP og Kristiansand KUL. Støttet av Lillehammer KU. Kan bestilles fra

Postboks 3644, Oslo 1.

RØDE BASER OPPRETTES I INDIA

I løpet av fjoråret ble den væpnete, revolusjonære kampen til de indiske bønderne kraftig styrket. Samtidig med at kampen sprer seg til stadig nye områder, har de progressive væpnete styrkene økt raskt.

De første skuddene ble avfyrt i Naxalbari (Vest-Bengal) i mars 1967. Denne kampen ble ledet av de revolusjonære i Indias Kommunistiske Parti (Marxistene). I 1964 fant det sted en splittelse i det opprinnelige Indias Kommunistiske Parti. Flertallet av medlemmene gjorde opprør mot pampene, som fulgte Bresnjev/Kosygin-linja i tykt og tynt. Følgen var at IKP(Marxistene) ble startet samme år. Sjøl om dette partiet slo om seg med venstre-fraser, var lederskapet i hendene på venstre-revisjonister og opportunister. Lederne for dette partiet tok også del i flere delstat-regje-

ringer, oftest i koalisjon med Moskva-revisjonistene og reaksjonære lokale partier.

Etter hendingene i Naxalbari i 1967, ble alle tilhengere av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning ekskludert fra IKP(M). En interessant ting å merke seg er at IKP(M) på det samme tidspunktet deltok i delstats-regjeringen i Vest-Bengal, og var med på å sende opprørspoliti mot de revolusjonære.

Nå dannet tilhengerne av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning en All-indisk Samordningskomite, og ut fra denne ble Indias Kommunistiske Parti (marxist-leninistene) dannet i april 1969 (Se Klassekampen nr. 5/69).

Framgangen i den væpnete kampen etter dannelsen av IKP(m-l) ser en særlig i Srikakulamdistriktet (Andhra Pradesh). Her blir kampen ledet og støttet opp under av IKP(m-l). Baseområdet for kampene omfatter 300 landsbyer, og over 100 geriljagrupper er aktive i Srikakulams fjellområder. Et område på om lag 250 kvadratkilometer langt inne i fjellene i Parvatipuram-området er under mer eller mindre permanent kontroll av geriljastyrkene. Den væpnete kampen i Andhra Pradesh har spredd seg fra fjellområdene i Srikakulam til lavlandet og til jungelområdene mot delstaten Orissa.

Samtidig har bondemassene gjenopplivet den væpnete kampen i Khamman og andre steder i Telangene i den nordlige delen av Andhra Pradesh.

I Vest-Bengal har bøndernes væpnete kamp spredd seg fra Terai (ved foten av Himalaya) i nord til Midnapur og andre kystregioner i sør.

Under ledelse av Indias Kommunistiske Parti (m-l) har bondemassene i Mushahari, Muzaffapur-distriktet i delstaten Bihar grepet til våpen. Det er dannet små geriljaavdelinger som foretar stadige aksjoner mot politiet og mot store jordeiere og lokale despoter.

Kampen utvikler seg dessuten kraftig i jungelområdene i Gunupur, Koraput-distriktet i delstaten Orissa. Det er også lokale aksjoner i gang i delstaten Punjab og i Kerala.

Etter at IKP(m-l) ble stiftet, har det under ledelse av formannen Charu Mazumdar fulgt politikken med å ta makten med våpen i hånd. Mazumdar oppsummerer i en artikkel gjengitt i Peking Review nr. 8/70 de viktigste erfaringene fra året -69 slik:

»Lærdommene fra 1969 er: Stol på de fattige og landløse bønderne, skoler dem i Mao Tsetungs tenkning, hold ufravikelig fast på veien med væpnet kamp, bygg gerilja-styrker og fortsett langs linja med å likvidere klassefiendene, bare slik kan stridens høye bølger gå uimotståelig framover.»

Og den væpnete kampen har hatt betydelig framgang i -69. De revolusjonære har økt aktiviteten betraktelig. De har angrepet politistasjoner, på godsene til store landeiere, tatt våpen, såkorn, okkupert landområder og straffet despotiske føydherrer og korrupte byråkrater.

Det indiske dagbladet »Hindustan Times» skrev at i de første månedene av 1969 var det over 60 væpnete sammenstøt mellom geriljastyrkene og det væpnete politiet. De progressive var på offensiven og angrep fienden 38 ganger.

I Srikakulam, der den væpnete kampen hittil har utviklet seg mest, er godseiernes føydale privilegier fullstendig avskaffet. Bønderne har etablert sin egen maktstruktur og dannet folkedomstoler som tar seg av folkets fiender. I de 300 landsbyene som utgjør baseområdet for de revolusjonære, er det umulig for statsutnevnte embetsmenn å sette sin fot. Det reaksjonære statsapparatet er satt ut av spill.

Men IKP(m-l) må ikke bare slåss mot de reaksjonære, men også mot de to revisjonist-partiene. Særlig i de statene der revisjonistene har deltatt i delstatsregjeringa, har forfølgelsen av de revolusjonære vært hard og blodig. I Calcutta f. eks. har revisjonistpartiet IKP(M) utstyrt en avdeling pistolmenn som har som særøppgave å ta livet av framstående medlemmer av IKP(m-l).

Trass i dette styrkes IKP(m-l) stadig, og vinner nye tilhengere både blant proletariatet i byene og blant massene på landsbygda. Året 1970 vil utvilsomt bli et år med enda større kamper og enda større seire for IKP(m-l) og den indiske revolusjonen.

FILIPPINENE:

ANTI-US-DEMONSTRASJONER

Det filippinske folkets kamp mot den amerikanske imperialismen og for sosial frigjøring når stadig nye høyder.

Den siste utviklinga begynte i samband med den amerikanske visepresidenten Agnews besøk i Manila den 29. desember 1969. Agnew ble møtt av store folkedemonstrasjoner, og det ble kastet flere hjemmelagde bomber etter ham.

7. januar demonstrerte 1000 studenter foran presidentpalasset i Manila mot regjeringas bruk av væpnet politi mot demonstrantene.

26. januar demonstrerte over 100 000 arbeidere, bønder og studenter mot USA-imperialismen i over 20 byer. 60 000 demonstrerte foran nasjonalfor-samlinga i Manila og ropte »revolusjon!» og patriotiske, anti-amerikanske slagord.

30. januar ble en ny svær demonstrasjon arrangert i Manila mot USA-imperialismen og undertrykkinga. Demonstrasjonsbølgen hadde da skremt myndighetene alvorlig, og tusener av væpnet politi samt tropper ble satt inn. Det ble fyrt med skarpt mot mengden, og fem studenter ble myrdet og over 100 såret. Folkemengden slo tilbake med stokker, stein og jernstenger.

Foruten i Manila, der 50 000 deltok, var det store demonstrasjoner i Tarlac, Pampanga, Bulacan, Rizal og andre byer.

KRUKKESLETTA EROBRET

Styrker fra den nasjonale frigjøringsfronten i Laos, Neo Lao Haksat, befrikk natt til 21. februar den strategisk viktige Krukkesletta. Styrkene til USA-lakeiene flyktet i vill uorden vestover, og etterlot seg store mengder krigsmateriell. Siden i fjor har lakeistyrkene, aktivt hjulpet av amerikanske bombe-fly og »Green Berets», forsøkt å forminske de befrikkede områdene bit for bit. Folkets styrker, under ledelse av Neo Lao Haksat, har foretatt taktiske tilbaketog når de har vært stilt overfor store fiendestyrker. De reaksjonære ble lokket langt inn i de røde baseområdene, og frigjøringsstyrkenes motangrep ga de reaksjonære svære tap.

PALESTINA-ARABERNE KJEMPER

Den israelske terroren mot sivilbefolkningen i de arabiske landa nådde et foreløpig høydepunkt den 12. februar. Amerikansk-produserte jagerfly av »Phantom»-typen angrep en metallfabrikk i utkanten av Kairo med napalmbomber. Over 140 arbeidere ble drept eller såret. En bølge av forbitrelse feide over hele Midt-Østen, og i de store gatedemonstrasjonene som fulgte, var et av hovedkrava til de egyptiske arbeiderne »Gi oss våpen!»

Terrorbombingen må ses på bakgrunn av at den palestinske frigjøringsrørsla vokser seg stadig sterkere. Israel søker å presse de arabiske landa til å gå med på en politisk »løsning». Denne »løsningen» vil innebære anerkjennelse av sioniststaten, oppgivelse av det palestinske folkets rettigheter og fortsatt okkupasjon av endel områder til de omkringliggende arabiske landa. (Golan-høydene, deler av Sinaihalvøya osv.) Framstående talsmenn for de forskjellige palestinske frigjøringsorganisasjonene har gjentatte ganger skarpt tatt avstand fra en slik »løsning», og fordømt firemaktsdrøftingene mellom USA, Sovjet, England og Frankrike. Alle disse landa er rede til å dolke det palestinske folket i ryggen.

Det palestinske folket kjemper imidlertid videre. I januar var det til sammen 500 væpna sammenstøt mellom de forskjellige gerilja-

organisasjonene på den ene sida og de israelske angrepsstyrkene på den andre sida. I disse kampene mistet 110 israelske soldater livet og 524 ble såret. Videre ble 3 israelske fly skutt ned, 8 stridsvogner og 39 beltebiler ødelagt og 108 kjøretøyer sprengt. Dessuten ble et større antall israelske militærleire, rakettbaser, maskingeværstillinger o. l. angrepet og ødelagt.

Natta til 1. februar sprengte medlemmer av Al Assifa (den væpna armeen av Al Fatah) en våpen- og ammunisjonsfabrikk i utkanten av Tel Aviv. Fra 2.-4. februar ble mange israelske stillinger på Golan-høydene angrepet og delvis ødelagt. Den 5. februar ble to israelske militære kjøretøyer sprengt i Jordandalen, og om lag 15 israelske angripere ble drept eller såret.

I samarbeid med USA prøvde den reaksjonære kong Hussein i Jordan å innføre »restriksjoner» for de palestinske frigjøringsstyrkene. Dette satte palestinerne seg bestemt imot. Deretter ble om lag 15 palestinske frigjøringskjemper myrdet av jordanere i uniform. Stilt overfor truselen fra de palestinske organisasjonene om energisk sjøforsvar, måtte kongen til slutt bøye av og trekke tilbake krava. Palestinerne har utstrakt støtte blant det jordanske folk, hele 60 prosent av befolkninga i Jordan er av palestinsk herkomst.

SVENSKE SKOGS-ARBEIDERE STREIKER

Skogsarbeiderne i Norrbotten i Sverige har gjennomført omfattende streikeaksjoner i den siste tida. I Piteådistriktet, Arvidsjaur, Arjeplog, Överkalix, Kalix, Gällivare, Pajala og flere andre steder er arbeidet blitt lagt ned i en eller flere dager - noen steder over en uke.

Skogsarbeiderforbundets tillitsmenn har reist som strikkballer mellom avvirkningsplassene for å få arbeiderne til å gjenoppta arbeidet. De svenske skogsarbeiderne i Norrbotten har grundig fått lære hva som er LO-pampenes oppgave her i livet.

Bakgrunnen for streikene er først og fremst rasjonaliseringa i skogbruket i de siste åra. Arbeidet er blitt mekanisert, motorsager er innført, det er innført fast arbeidstid i motsetning til tidligere, da arbeiderne sjøl kunne bestemme når de ville ha fri en dag. Nå skal tida utnyttes til det ytterste. Avbrekk i arbeidet p. g. a. maskinskade tåles ikke. Hver arbeider må ha med seg to motorsager på jobb og alle reparasjoner må utføres på fritida.

Lønningene er dessuten blitt redusert i samband med en omrekning fra tomme- til centimeter-system. Dette har senket akkordprisene til samme nivå som i 1950.

På skogsarbeidernes møter er stort sett enslydende krav blitt vedtatt. Det gjelder oppsigelse av den nye avtalen og midlertidig tilbakegang til den gamle, månedslønna økt til kr. 2 500, 25% akkordøking, frie motorsager og brensel, samt vederlag for verktøyreparasjoner, fri-lørdag og bedret traktament i koyene. Mange krevde at LO-pampene som deltok i utarbeidinga av den nye forveringsavtalen skulle stilles til ansvar og avskjediges.

Arbeidsretten murt igjen !

Streikene i Danmark har på nytt vist hvordan staten bruker Arbeidsretten til å undertrykke arbeidsfolks kamp. Denne gang var det sjømennenes streik den 2. januar som ble forsøkt bøtelagt. Sjømennenes Forbund boikottet imidlertid Arbeidsretten og oppfordret samtidig alle fagorganiserte til å støtte opp om aksjonen. Murerne i Stor-København fulgte raskt opp med egne tiltak: Natt til 24. februar tok de rett og slett og murte igjen inngangen til Arbeidsretten! Politiet ble raskt tilkalt, men da det kom til stykket torde de ikke å stoppe murerne, som da jobben var ferdig hengte opp følgende skilt: Arbeidsretten lukket av Stor-Københavns murer!

KAMP MOT VOLDGIFTSRETEN

Forts. fra baksida.

trollen med det som skjedde – sjøl om visse innrømmelser måtte gis.

Dette betydde at de måtte prøve å stille seg i spissen for streiken for å kunne «bremse den ned innenfra». Einar Gerhardsen, sekretær i Oslo Arbeiderparti, var den som fant veien.

Etter ei ukes streik fikk han representantskapet i Oslo Arbeiderparti med på en uttalelse om støtte til de streikende «moralisk og økonomisk etter evne». I all stillhet – det var jo «ulovlig» – ble det så satt i gang en større innsamlingsaksjon. Ei rekke «kjendiser» fra DNA tegnet seg på listene med bidrag på ei krone hver, kjente høyresosialdemokrater som Hallvard Lange og Haakon Lie inkludert. Dermed var myndighetenes aksjoner mot støtten dømt. Riktignok prøvde politiet å botelegge alle på lista. Men rettssaker mot DNA-stortingsmenn for streikestøtte på 1 krone vakte både latter og forargelse.

Aksjonen var svært effektiv. Den førte til at DNA fikk ei rekke «martyrer» å stille ut i partipressa, samtidig som de fengslete NKP-lederne ble glemt.

RESULTATET AV STREIKEN

Sosialdemokratens vellykte aksjon ga LO-ledelsen sjansen til å ta tilbake sine gamle kontroll-stillinger. De fikk snart satt de massevalgte aksjonsutvalgene ut av funksjon. Forbundene, som pampene kontrollerte, overtok forhandlingene.

De resultatene LO og NAF kom fram til på toppplanet ga langt dårligere utbytte for arbeiderne enn resultatene av de lokale forhandlingene. «Partene» samlet seg om reduksjoner på 8 % straks, og de neste 4 % på et halvt år, tilknyttet en indeks-klausul. Det LO-ledelsen skaffet arbeiderne var faktisk bare et halvt års utsettelse av den truselen om sultelønner som tidligere hadde utløst streiken.

Men på et annet punkt førte streiken til en stor seier for arbeiderne. De demonstrerte for allverden hvor umulig det var for borgerstatens voldsapparat å håndheve de nye voldgifts- og tukthuslovene. Stortinget måtte da også avskaffe de verste paragraferne et par år seinere.

LÆRDOMMER FOR DAGENS KAMP

Situasjonen i dag preges av stagnasjon og begynnende krise for kapitalistene. Som de pleier i slike situasjoner, går de til angrep for å velte byrdene over på folket. Arbeiderborgerkapet i LO-ledelsen har lagt opp til maksimum 10 prosent tillegg foran vårens oppgjør – da sjølsagt for alle unntatt seg sjøl. Som *Klassekampen* har påpekt, er 25 prosent et minimumskrav dersom ikke den norske arbeiderklassen skal komme ut av oppgjøret med forverrete kår.

Dersom den hellige tre-enigheten LO/NAF/Regjeringa søker å presse gjennom et urimelig oppgjør, er det godt å huske erfaringene fra 1928: Ingen kan stoppe arbeidermassenes krav når arbeiderne går til aksjon, enige og entusiastiske under en fast ledelse.

Streiken i -28 viser oss at en kraftig aksjon kan tvinge pampene til å støtte opp. Da er det viktig å være klar over at dette ikke er noe tegn på at ledelsen er blitt radikalisert. Tvert om, det er noe de griper til som *siste middel* før de mister kontrollen for godt. Når streikebølgen blir for kraftig, og de *tvinges* til å slippe taket, håper pampene alltid å flyte som en kork på bølgen til det stilner litt. Det er bedre å havne på et uvant standpunkt enn å drukne. Når massenes aksjon har stilnet litt, og pampene er utenfor massenes kontroll, kan sabotasjen begynne igjen.

Vi bør huske at de DNA-pampene som ga inntrykk av at de støttet bygningsarbeidernes kamp i -28 var de samme som fikk vedtatt en ny voldgiftslov bare ti år seinere. Gjennom ei rekke særlover og tvungen lønnsnemnd sørget de også for å oppheve streikeretten gjennom store deler av etterkrigstida.

Erfaringene om sosialdemokratens klasseforræderske politikk viser oss derfor riktigheten av Strasbourgeresenes paroler (se forrige nr. av *Klassekampen*):

«Vent dere ingen ting fra de reformistiske førerne, de vil forråde dere», «Ta saken i egne hender» og «Forbered dere til kamp, ellers vil dere bli slått».

ET M-L-PARTI MÅ LEDE KAMPEN!

NKP viste seg gjennom sin innsats i voldgiftskonflikten i 1928 som et virkelig revolusjonært, marxist-leninistisk parti. Hardt og kompromissløst makte det arbeiderklassen til kamp mot borgerskapets stat. Gjennom sine fagorganiserte kadre klarte partiet å lede arbeidernes kamp på en måte som gjorde at den vant framgang. I den siste del av kampen klarte imidlertid sosialdemokratene igjen å rive til seg initiativet. Selv om NKP altså ikke maktet å beholde den politiske ledelsen av kampen helt til slutt, selv om partiet gjorde endel feil, så var allikevel den revolusjonære sida av NKP's innsats den dominerende.

Kan noen tenke seg NKP spille en liknende rolle i dag? Nei! Enhver vet at partiet i dag er redusert til et fossil som ikke duger til stort annet enn å mimre om en plass i Stortings-sola. Men hvorfor har dette skjedd? Det har skjedd fordi partiet ikke lenger fører en *kommunistisk* politikk, fordi det er ledet og dominert av den moderne revisjonismens småborgerlige representanter.

Bygningsarbeiderstreiken i 1928 viser oss nødvendigheten og nytten av et revolusjonært marxist-leninistisk parti. Også i dag trengs et slikt parti for å lede kampen, og å skape seg et slikt parti er i dag arbeiderklassens hovedoppgave.

FRITT NORGE

Organ for Kampanjen Norge ut av NATO, Postboks 1578, Vika, Oslo 1.

RØD FRONT I DNS/mars:

Lørdag 7.:

Sigyn Meder:

FOLKETS KINA

Torsdag 12.:

Terje Valen:

VALUTAEN FORGÅR – UTBYTTINGA BESTÅR

Lørdag 14.:

Ove Larsen, Karl Trasti, Berge Furre,

MØTENE BEGYNNER KL. 19.30 OG HOLDES I KROA STORGT. 22
ALLE HAR ADGANG TIL MØTENE!

Reidar T. Larsen og Sigmund Grønmo:

SAMLING AV VENSTREKREFTENE

Torsdag 19.:

Kjell Cordtsen, Tore Hellesøy:

PAX FORLAG – REVOLUSJONENS TJENER ELLER PROFITØR PÅ SOSIALISMEN?

»ASPEGREN ER EIN FIENDE...

Forts. fra s. 4

ser eg som ein god ting. Ein del arbeidarar som har trutt at Aspengren ikkje var så verst, har no oppdaga kva kar han er. No har han avslørt seg for alle, og det er bra. Fleire ser no at han er ein fiende av arbeidarklassen. Mange fleire enn før ser kva klassesamarbeidet er, og går imot det.

Så no er stemninga bra. Vi har sett fram heilt andre krav enn dei LO-leinga vil køyra gjennom, og det ser ut til at Odda-arbeidarane vil stå fast på krava, seier Hans Sekse til slutt.

HARDE PARTIKAMPER Forts. fra s. 8

sjonistenes – mens en god del av møtedeltakerne avholdt seg fra å stemme.

Kampen innen NKP har ikke bare avslørt revisjonistenes ubrukelige politikk, men er nå kommet så langt at virkemidlene de nødvendigvis må ty til, for å forsvare sin posisjon og sitt eksistensgrunnlag, også i stadig sterkere grad tvinger partimedlemmer til å ta standpunkt. Dermed brytes også den sløvende «kameratslige» borgfred, som har vært vernet og vedlikeholdt av partiledelsen fordi den på alle måter har vært nødvendig for dens eksistens.

KLUBBSTYRET I SAUDA

Klassekampen påpekte i sitt forrige nummer at det den 23. januar ble valgt progressivt og slagkraftig klubbstyre ved EFP i Sauda. Meldingen inneholdt likevel en feil, som redaksjonen sterkt vil beklage. Vi skrev nemlig at det ble tatt et grundig oppgjør med hele det gamle styret, fordi det tidligere hadde ført en rein klassesamarbeidspolitikk med bedriftsledelsen. Det korrekte er at det ble tatt et grundig og nødvendig oppgjør med formannen i det gamle klubbstyret, en gammel fagforeningspamp som i årevis hadde sabotert de fagorganisertes krav. Flere av medlemmene i det gamle styret ble imidlertid

Studiemateriell:

NY GRUNNSIRKEL

SOR vil nå utgi en ny og revidert grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Kurset omfatter følgende litteratur:

Studieplan MARX/ENGELS	Det kommunistiske partis manifest. Staten.
LENIN STALIN	Den dialektiske og historiske materialismen.
MAO TSETUNG	I folkets tjeneste. Til Bethunes minne. Den dumme, gamle oldingen.
MAO TSETUNG	Bekjemp bokdyrkelsen. Forbedre våre studier.
MAO TSETUNG LIN PIAO	Om motsigelsen. Beretning til Kinas Kommunistiske Partis 9. nasjonale kongress.
BO GUSTAFSSON	Stemmerett under kapitalismen. Det kommunistiske partiet.

Sitater fra Mao Tsetung.
Et forslag til generellinnlegg for den internasjonale kommunistiske bevegelse.
Statutter for SUF (m-l).

Hele kurset vil koste ca. kr. 28,- komplett. Det er også anledning til å bestille deler av kurset; dersom man har deler av litteraturen fra tidligere.

BESTILL M-L-MATERIELL FRA KLASSEKAMPENS
DISTRIBUSJON, BOKS 6159, ETTERSTAD, OSLO 6.

Klipp ut!

Jeg bestiller mot oppkrav:

- eksemplarer av *KLASSEKAMPEN* nr. 4/70 for kr. 1,- pr. eks. pluss porto.
- abonnement på *KLASSEKAMPEN* for 1. halvår 1970/hele 1970 (stryk det som ikke passer) til priser kr. 6,-/kr. 12,-.
- eksemplarer (minimum 5) av *KLASSEKAMPEN* i gruppe-abonnement for 1970 til kr. 10,- pr. ab.
- eksemplarer av *RØDE GARDE* (SUF (m-l)s organ) nr. 1/70, a kr. 1,- pluss porto.
- abonnement(er) på *RØDE GARDE* for 1970 til kr. 7,- pr. ab.
- eksemplarer (minimum 5) av *RØDE GARDE* i gruppeabonnemnt for 1970 til kr. 5,- pr. ab.
- eksemplarer av Studieplan til Grunnsirkel i Marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Litteraturen må bestilles separat. (Se egen annonse.)
- eksemplarer av Det kommunistiske Mani-

KOKKVOLD OG CIA

I samband med vårt oppslag i forrige nr. om CIA's finansiering av «Arbeiderbevegelsens Solidaritetsfond» har vi mottatt et brev fra Arne Kokkvold der det bl. a. står flg:

»1. Nevnte protokoll har jeg aldri sett, følgelig heller aldri hatt i min varetekt. Heller ikke det øvrige personalet ved arkivet har kjennskap til den. Kort og godt: Påstanden om at protokollen befinner seg i Arbeiderbevegelsens Arkiv er *sludder*.

2. Om protokollen var blitt avlevert til Arbeiderbevegelsens Arkiv, ville ingen ha fått tilgang til den uten tillatelse fra den organisasjon som stod som eier eller som opprinnelig var ansvarlig for protokollen. Dette er en ufravikelig regel hos oss for bruken av alt nyere uttrykt politisk stoff. Dette vet enhver som søker slikt stoff i Arbeiderbevegelsens Arkiv.

3. Av omsyn til det tillitsforhold mellom arkiv og stoffleverandør som er nødvendig for oss, må jeg forlange at Klassekampen gjør det klart for sine lesere at stoffet til denne artikkelen – innebefattet protokollen, er hentet andre steder enn fra Arbeiderbevegelsens Arkiv.»

Til dette har Klassekampen flg. å bemerke: Vi har kontaktet våre kilder, og disse fastholder bestemt at Arne Kokkvold kjenner til protokollen, og har mottatt en kopi av den.

Hvorvidt denne kopien har befunnet seg på Arbeiderbevegelsens Arkiv eller i Kokkvolds private eie, er for Klassekampen mindre interessant.

Klassekampen har aldri hevdet at den kopi vi henter våre opplysninger fra, er identisk med den Kokkvold disponerte, eller at den er kommet fra Arbeiderbevegelsens Arkiv. Vi dementerer gjerne – for de som måtte ha trodd noe slikt – at Arne Kokkvold og Arbeiderbevegelsens Arkiv har hjulpet oss med å få artikkelen i stand. Red.

også valgt inn i det nye fordi de står for ei skikkelig politisk linje.

Vi vil kritisere oss selv fordi vi ikke foretok nøye nok undersøkelser om denne saka og takker de Sauda-arbeidere som har gjort oss oppmerksom på feilen. Dette viser også hvor nødvendig det er at leserne følger nøye med hva som skrives, at de kritiserer og kommenterer avisa. Bare gjennom kritikk og selvkritikk kan vi «kvitte oss med dårlige vaner og beholde de gode».

MATERIELL TIL SUPPLERENDE GRUNNSIRKEL.

SOR vil med det første gi ut materiale og studieopplegg for supplerende emner til grunnsirkelen i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Opplegget vil komme regelmessig og etappevis i løpet av våren. Studiene vil omfatte følgende emner:

- 1) Politisk økonomi
- 2) Masselinje – Front
- 3) Spørsmålet om Stalin
- 4) Om den moderne revisjonismen
- 5) Partioppbygging

FØRSTE DELEN av dette studieopplegget, Politisk økonomi foreligger nå. Heftet koster 4 kroner.

MAO TSETUNG:

Taler på Yenan-konferansen om litteraturen. – kr. 2,50

Bekjemp bokdyrkelsen. – kr. 1,00

Forbedre våre studier. – kr. 2,00

Om motsigelsen. – kr. 2,00

Utgitt av SOSIALISTISK UNGDOMSFORBUND (marxist-leninistene).

BESTILL M-L-MATERIELL FRA KLASSEKAMPENS
DISTRIBUSJON, BOKS 6159, ETTERSTAD, OSLO 6.

- fest
- eksemplarer av Marxismens politiske økonomi med/uten studieplan (stryk det som ikke passer).
- eksemplarer av SUF(m-l)s skoleavis, *TIL KAMP* nr. 2, a kr. 0,25 pluss porto. (Ferdig i begynnelsen av april.)
- eksemplarer av jubileumspakat, Lenin, a kr. 5,-, størrelse 43 x 61 cm.
- eksemplarer av plakater, Marx, Engels, Lenin, Stalin eller Mao, størrelse 43 x 61 cm, a kr. 3,-. (Spesifiser.)
- eksemplarer av ny lønnsoppgjørproslyre – Det nytter å streike – a kr. 0,05.
- gratis *BOKLISTE* over m-l-litteratur.

Navn:.....

Adresse:.....

Poststed:.....

KOLLEKTIVISERINGA I SOVJETUNIONEN

2. ARTIKKEL TIL SPØRSMÅLET OM STALIN

Opprinnelig hadde vi tenkt at vår neste artikkel til spørsmålet om Stalin skulle behandle utrenskningene i Sovjetunionen i tretti-åra. Nå har imidlertid flere lesere som har sendt inn kritikk av vår første artikkel (Klassekampen nr. 1/70), bedt oss ta opp kollektiviseringa av landsbygda grundigere enn det ble plass til i forrige artikkel. Vi vil derfor her først gå nærmere inn på dette spørsmålet. Artikkelen om utrenskningene kommer i neste nummer.

Borgerskapet har alltid framstilt den store sosialistiske omdanninga av Sovjetunionen under Stalin som et vilkårlig overgrep, som uttrykk for partiets diktatur over folket. Såleis pleier de å omtale kollektiviseringa som ei tvangs-kollektivisering iverksatt ovenfra med byråkratiske midler. Den skal angivelig ha blitt gjennomført i strid med interessene til de arbeidende bondemassene, som i følge f. eks. Robert Conquest støttet opp om kulakene – overklassen på landsbygda. De hevder at Stalin ofret bondene for industrialiseringas skyld.

Vi vil hevde at dette bildet av kollektiviseringa i Sovjetunionen er forfalsket.

I det følgende vil vi forsøke å vise at kollektiviseringa var riktig og nødvendig – at en hvilken som helst annen politikk ville ha betydd nederlag for sosialismen og at dette bekreftes også av erfaringene fra andre land. Mot påstanden om tvangskollektivisering vil vi hevde at kollektiviseringa var et uttrykk for et veldig oppbluss av klassekampen på landsbygda. I samband med kollektiviseringa i Kina sa Mao Tsetung at «Massene er i besittelse av en potensielt uuttømmelig begeistring for sosialismen». Utviklinga i Kina har vært ei veldig bekrefting av dette. På samme vis som i Kina, vil vi hevde at kollektivbruk-bevegelsen i Sovjetunionen var de arbeidende bondenes egen bevegelse, en bevegelse som ble satt ut i livet av de breie bondemassene sjøl.

NEP-POLITIKKEN

Den nye økonomiske politikken (NEP), som ble introdusert av Lenin på partikonferensen i 1921, var en nødvendig, men midlertidig konsesjon til de kapitalistiske kreftene i Sovjetunionen under gjenreisingsperioden. Intervensjonskrigen hadde ført med seg ei veldig ødelegging av produksjonsmidler, sammenbrudd i handelen mellom by og land og kaos i økonomien. Seieren over kontra-revolusjonen var dyrkjøpt: Landet måtte begynne den sosialistiske oppbygginga på randen av hungersnød.

For over hodet å få hjulene i gang, var det nødvendig å tillate en viss frihandel. Kapitalismen i industri, handel og jordbruk fikk dermed et visst spillerom, mens sovjetmakt holdt de såkalte «kommandohøydene» i økonomien: storindustri, kreditt, transport og utenrikshandelen var på statens hender. En lot småindustrien utvikle seg til storindustri, for å «plukke» den så snart den var moden til det. En tok «ett skritt tilbake», for seinere å ta «to skritt fram».

Denne politikken viste seg å være virksomningsfull. Ved utgangen av gjenreisingsperioden (1926–27), var privatkapitalismen innfor industri og handel på det nærmeste trengt ut.

Men Lenin pekte også på at det på et seinere tidspunkt ville bli nødvendig å trekke landsbygda med i den sosialistiske oppbygginga, og at den sosialistiske omdanninga av landsbygda måtte gå veien gjennom jordbrukskooperasjonen. Kollektiviseringa var såleis ingen «improvisering i en trengt situasjon» fra Stalins side, noe bl. a. trotskistene pleier å hevde (f. eks. Isaac Deutscher).

Utviklinga under gjenreisingsperioden bekreftet riktigheten av Lenins anvisning. Mens industrialiseringa hadde vunnet noen foreløpige seire og hadde et markant sosialistisk preg, oppviste jordbruket et helt annet bilde. Etter Oktoberrevolusjonen var godseierne jord blitt fordelt til de breie bondemassene. Under gjenreisingsperioden vokste det fram et bredt lag av sjøleieende bønder, som forsørget familiene sine ved eget arbeid. Ved siden av dem sto kulakene som hadde oppstått som klasse i åra før revolusjonen. De var landsbygdas kapitalister, og ble til forskjell fra godseierne ikke ekspropriert under revolusjonen. Kulakene, som hadde beriket seg på krigen mens folket sultet, som slo til seg jord og tvang de fattige bondene under sitt åk, sto under NEP fram som en ny blodsugerklasse i den gamle godseierklassens sted.

KULAKENE – EN NY UTBYTTERKLASSE

Den delen av jordbruksproduksjonen, og særlig kornproduksjonen, som kom arbeiderne i byene til gode, lå betraktelig tilbake i forhold til før krigen. De sjøleide bondebruka var sjølberga, men kunne vanskelig avse større deler av produksjonen til byene. Kulakene, som Lenin hadde betegnet som «de mest bestialske, de ræste og mest brutale utsugere, som i andre land mer enn en gang har gjenreist godseierne, kongenes, prestenes og kapitalistenes makt», utgjorde dermed sovjetstatens viktigste kornleverandør.

Kulakene var under de første åra etter intervensjonskrigen midlertidig svekket, dels p. g. a. landets svake økonomiske stilling allment, dels p. g. a. sovjetstatens innskrenkning av deres innflytelse, bl. a. gjennom hard skattelegging. I denne tida hadde de derfor godvillig solgt produksjonsoverskuddet til staten.

Men ei rekke gode år gjorde dem ved utgangen av gjenreisingsperioden i stand til å holde kornoverskuddet tilbake. I stigende grad begynte de å motsette seg sosialismens frammarsj som de oppfatta som en direkte trusel mot sin fortsatte vekst.

Uten støtte i landsbygda var det umulig å gå videre med ei sosialistisk industrialisering av landet, med særlig vekt på tungindustrien. Sovjetmakt sto derfor overfor to muligheter: Den ene var å gå over til kapitalistisk stor-drift, noe som ville ha ført til ei veldig styrking av kulakene og ruinerende av de breie bondemassene og på lengre sikt fullstendig undergraving av sosialismen. Den andre var å slå de små bruka sammen til sosialistiske kollektivbruk som kunne heve produksjonen ved å ta i bruk traktorer og maskinelt utstyr, og på dette grunnlaget likvidere kulak-faren.

MOT HØYREFAREN

Var det riktig på dette tidspunktet av Stalin å sette inn en avgjørende offensiv på landsbygda? Som vi pekte på i forrige artikkel, fantes det elementer i partiet som anført av Bukharin gikk mot Stalins linje; som skreik opp om «undertrykking» av bondene og preikte teorien om at kulakene «fredelig» skulle «vokse seg inn i» sosialismen.

Men objektivt forfektet Bukharin-folka kulakenes klasseinteresser. Det var derfor ikke

for å «styrke sin egen maktstilling» at Stalin tok kampen opp mot dem og at de ble fjernet fra ledende stillinger, men i de arbeidende bondemassenes interesser: Kampen innfor partiet var ei gjenspeiling av klassekampen på landsbygda.

Stalin samlet partiet om oppgaven å gjennomføre ei omfattende kollektivisering av jordbruket, for med det som grunnlag å gå videre og reise en sosialistisk tungindustri. På grunnlag av den massive oppslutninga om bevegelsen i åra 1929–30, førte han kampen mot kulakene over fra å innskrenke deres innflytelse til en politikk med sikte på å likvidere dem som klasse. Kulakenes framstøt, først i form av terror, mordbrenning og sabotasje mot de nyopprettete kollektivbruka, seinere av forsøk på undergraving av dem innenfra ble resolutt kjempet ned.

KOLLEKTIVISERINGA – EI BEKREFTING PÅ PROLETARIATETS DIKTATUR

Var denne veldige omveltninga av livet på landsbygda uttrykk for partiets «egenrådige diktatur» over folket? Nei! De eneste som ble gjort til gjenstand for diktatoriske åtgjerdninger under kollektiviseringa var kulakene, som ble ekspropriert. Men dette var ei bekrefting av proletariatets diktatur.

Var den i strid med folkemassenes grunnleggende interesser? Nei! Å påstå dette er å påstå at de sovjetiske arbeiderne og bondene godvillig skulle ha underlagt seg fascismens åk seinere: De soldatene som nedkjempet Hitler sloss med våpen som var smidd i den sovjetiske industrien. Men grunnlaget for denne industrien var det kollektiviserte jordbruket.

Var det å «ofre bondene for industrialiseringas skyld»? Nei! Tvert om var det ei bekrefting av det revolusjonære forbundet mellom arbeidere og bønder – det forbundet som hadde lagt grunnlaget for Oktoberrevolusjonen og som nå la grunnlaget for den sosialistiske oppbygginga.

FEILENE UNDER KOLLEKTIVISERINGA

Forekom det så byråkratisme under kollektiviseringa? Ja. Noen steder ble det gjort brudd mot sjølve grunnprinsippet i kollektivbruk-bevegelsen: at den skulle utfoldes fri-

villig. I enkelte høve ble kollektiviseringa drevet gjennom i et forsert tempo – uten hensyn til de lokale vilkåra. Det ble i andre høve gjort feil mot prinsippet om at bare de viktigste produksjonsmidlene skulle kollektiviseres, og en kollektiviserte så å si ned til den siste høna.

Men disse feilene var for det første forvrenninger av partiets linje, som sto for enkelte partisekretærers egen rekning, og de ble korrigert av partiet i løpet av bevegelsen sjøl. For det andre oppsto de ikke på grunnlag av en massiv motstand mot kollektivbrukbevegelsen blant de breie bondemassene: de var snarere feil som ble gjort av overivrige partisekretærer på grunnlag av de veldige framgangene for bevegelsen – de ble «svimmel av framgang» (Stalin).

Der det ble gjort feil, oppsto det sjølsagt misnøye. Denne misnøyen, som til dels var svært alvorlig, ble utnyttet av motstanderne av kollektiviseringa og påførte den noen tilbakeslag. I enkelte høve klarte f. eks. kulakene å provosere bondene til å slakte buskpen for de gikk inn i kollektivbruka, ja de klarte til og med å reise dem til åpen motstand mot kollektiviseringa.

KOLLEKTIVBRUKBEVEGELSEN – DE ARBEIDENDE BONDENES EGEN BEVEGELSE

Men å gjøre disse feilene til hovedsaka, er til bunns uriktig. De russiske bondemassene hadde sluttet opp om bolsjevikene fordi deres egne erfaringer sa dem at de var de eneste som ville og samtidig hadde mulighet til å oppfylle krava deres. Men samtidig hadde bolsjevikene sin basis hovedsakelig blant arbeiderne i byene, og hadde mindre erfaring med arbeid blant bondene enn f. eks. KKP. Derfor var det vanskelig å unngå at det ble gjort noen feil under gjennomføringa av kollektivbruk-bevegelsen.

Men trass i dette, og trass i at kollektiviseringa ble gjennomført raskere enn hva som kunne ha skjedd under gunstigere vilkår, svarte bondemassene ikke med oppstand, slik mensjevikene og de sosialrevolusjonære oppfordret dem til. De hadde gjennomgått tre revolusjoner og hadde lært å stole på bolsjevikene. De hadde sjøl begynt å merke klasse-delninga, og forsto at kulakene bar i seg kimen til et nytt blodsuger-velde på landsbygda. Derfor gikk de i de aller fleste høve med i kollektivbruk-bevegelsen av egen vilje. De fulgte revolusjonen og derved viste de seg som mer revolusjonære enn sine småborgerlige «talsmenn».

KOLLEKTIVISERING ER DEN SOCIALISTISKE METODEN FOR Å LØSE MOTSIGELSEN MELLOM BY OG LAND

Stalin viste dette i praksis for første gang. Kollektivbruk-bevegelsen mobiliserte de breie bondemassene og trakk dem med i den sosialistiske oppbygginga. Den reiv bort grunnlaget under den betydeligste utbytterklassen i landet, og avskaffet småproduksjonen på landsbygda – småproduksjonen som «avler kapitalisme, hver dag og hver time på dagen»

(Lenin). Den ga det sovjetiske jordbruket en sosialistisk form.

De historiske erfaringene bekrefter at dette var en riktig politikk. Den samme utviklingsveien har folkets Kina og Albania gått. I Jugoslavia, der en ikke kollektiviserte jordbruket etter revolusjonen, oppsto det i løpet av få år igjen storbønder på landsbygda. Resultatet var arbeidsledighet og fattigdom blant bondemassene. De jugoslaviske bondene ble i mange høve deklassert til tiggere. Tilsvarende ser vi dag i landa der revisjonistene har kommet til makta, at av-kollektivisering har vært det første skritt på vegen tilbake til kapitalismen. Som resultat av Krustsjov og hans etterfølgeres overlagte politikk for å undergrave kollektivbruka, har i dag storbonden og privatkapitalismen gjenoppstått i Sovjetunionen.

GLIMT FRA ARBEIDERBEVEGELSENS HISTORIE

Arbeidsfolk flest er i dag klar over at lønningene deres i de siste åra er blitt liggende langt etter både produktionsvekst og prisøking. Rasjonalisering, økt arbeidspress, moms og andre trusler mot leve- og inntektsforholda til arbeidsfolk viser hvordan borgerskapet i dag er på offensiven for å forverre arbeidsfolks kår ytterligere.

Derfor er vi forberedt på at lønnsoppgjøret til våren blir beinhardt. Mange progressive arbeidere spør i dag om de ikke må sette hardt mot hardt denne gangen: Gå til streik mot et urimelig oppgjør, – lovlig eller »ulovlig». Kirunastreiken er fortsatt aktuell erfaring.

I dette nummeret skal vi minne leserne om en annen streik – en som ligger lenger tilbake i tida. Bygningsarbeiderstreiken i 1928 er nemlig ennå på mange vis et mønstereksempel på en »vill» streik. Den viser at *det nytter å streike*, at arbeidsfolk kan nå resultater når de går til kamp – sjøl mot klassestatens lønnsnemnd-lover.

Arbeidskjøperne hadde gjort store profitter i bygningsfaga under den første verdenskrigen. Anbud og entrepriser steg sterkt. Men lønningene holdt ikke følge. Dessuten økte levekostnadene stadig – med hele 230 prosent fra 1917 - 20. Lønnsøkninga i bygningsfaga var i den samme tida bare 170 prosent. Bygningsarbeiderne hadde altså ikke noen god utgangsposisjon foran krise-tidene i 20-åra.

Ettersom krisa rammet arbeidsplassene ble mange arbeidsløse, og de som fikk stå i jobb måtte finne seg i flere nedskjæringer i lønningene. Riktignok var det deflasjonstider med fallende prisnivå og levekostnader. Men arbeidskjøperne var på offensiven. For å velte krisa over på folket, sokte de å få i stand større lønnsreduksjoner enn det som svarte til faller i pris-indeksen.

TUKTHUSLOVENE

Den første loven om *tvungen voldgift* – tilsvarende omtrent det vi i dag kaller *tvungen lønnsnemnd* – kom i 1927. Som i dag satte loven forbud mot å streike mot voldgiftsrettens (lønnsnemndas) kjennelse. Men borgerskapet nøyde seg ikke med dette. De såkalte *tukthuslovene* satte strenge bote- og fengselsstraffer, ikke bare for streikende og deres organisasjoner, men også for folk som oppfordret til streik, ga pengebidrag eller annen støtte til ulovlige konflikter.

neveslag i ansiktet på bygningsarbeiderne, blant hvilke forbitnelsen er stor. De kan ikke respektere denne dom. Å kapitulere ville bety å oppgi sin mest elementære rett, nemlig retten til å leve som noenlunde skikkelige mennesker.»

Bygningsarbeiderne var sjølsagt opprørte over de 4 prosent ekstra lønnsreduksjon. Dommen betydde for dem et tilbakeskritt til forhold verre enn i 1914. Og arbeidermassene sluttet solidarisk opp om bygningsarbeiderne. De forsto godt at kampen om bygningsfaga bare var et varsel om hva som ventet dem alle. Gikk det dårlig med kampen der, ville arbeidskjøperne straks utvide offensiven til nye felter.

KAMPFORBEREDELSE

Formann Mao sier: »Å sammenfatte massenes meninger, gå ut til massene med dem igjen, holde fast ved dem og gjennomføre dem – det er den grunnleggende metoden for ledelse». Datidens marxist-leninister i NKP forsto dette og gjorde det i praksis.

Fra første stund sammenfattet de korrekt massenes misnøye og harme. Deretter la de fram dette synet på ei rekke møter for bygningsarbeiderne. Det første var i Trondheim – samme dag som dommen falt. Seinere i Oslo, Bergen, Stavanger, Hamar og andre byer. Omtrent uten opposisjon gikk følgende

festet i 20-åra. Pampene mislikte sjølsagt oppsvinget blant massene – og særlig at marxist-leninistene hadde ledelsen. LO-sekretariatet engasjerte seg derfor aktivt for å lede kampen på villspor, og hindre at streiken skulle bryte ut. LO-formannen, den seinere nazisten Halvar Olsen, kunne i arbeidsretten forsikre at LO-ledelsen hadde gjort alt den kunne for å stagge bygningsarbeiderne. Men de klarte bare å hindre åpen streik i byer som Fredrikstad, Hønefoss, Drammen og Notodden. De kunne ikke avverge at den brøt ut i alle andre større byer!

Samme dag som NKP's Sentralkomite la fram sin militante støtte til streiken, kom sekretariatet i LO med sin kommentar: »Sekretariatet må på det bestemteste henstille til bygningsarbeidernes fagforeninger å sørge for at ingen av deres medlemmer deltar i en ulovlig og tariffstridig arbeidsnedleggelse».

EFFEKTIV STREIK I 8 UKER

Streiken brøt ut da arbeidsgiverne reduserte lønningene den 25. mai. Over 5000 arbeidere nedla arbeidet midt i den beste byggesongen. Streiken ble effektiv. Streikebrytere forekom nesten ikke – sjøl om tukthuslovene også forbød »forulemping» av slikt pakk. Stemningen blant de streikende var ypperlig hele tida. Ingen tenkte på å gi opp, sjøl om arbeiderkonene måtte spinke og spare da arbeidskjøperne trakk sultekrigen i langdrag.

Streiken hadde aktiv støtte fra hele den norske arbeiderklassen. Stadig flere personer og organisasjoner sluttet opp om de streikende arbeidernes kamp, og samlet inn penger. De svenske og danske kommunistpartiene samlet også inn store beløp.

ARBEIDSGIVERFRONTEN VAKLER

Ettersom arbeiderfronten stadig vokste i styrke, begynte tvilen å bre seg i motpartens leir. Som nevnt sto mange arbeidsgivere i bygningsbransjen utenfor NAF. Etter knapt en måneds streik kom det til separate forhandlinger med disse. Tidlig i juni ble et vesentlig bedret forslag sendt ut til avstemming og vedtatt. På samme vis ble det ført ei rekke særforhandlinger, lokalt, og for enkelt-fag. Slik fikk flere lokale faggrupper gjennom nye, gunstige tariffers mens streiken ennå raste andre steder. Enkelte unngikk all reduksjon, og de fleste fikk langt bedre resultat enn voldgiftsrettens kjennelse. Slik ble arbeidskjøpernes front brutt opp, og sjøl om strei-

ken først ble offisielt avblåst den 23. juli, hadde NAF og de som fulgte NAF i virkeligheten tapt slaget allerede en måned tidligere.

VETTLØSE TILTAK FRA KLASSESTATEN

Den store oppslutninga om streike-aksjonen gjorde også inntrykk på statsmakta. Venstre-regjeringa mistet totalt hodet overfor denne massesvikten i »respekten for lov og orden», og satte i verk tiltak som bare var som olje på ilden.

Socialminister Værland sa i Stortinget at »mot ulovlige streikende må man ikke være sentimental». Han fikk i stand avskaffing av fattigunderstøttelsen til streikende og deres familier. Dette vakte en storm av protest – sjøl langt inn i borgerskapet. Bestemmelsen måtte endres: Det ble fastsatt at de streikendes koner og barn kunne få støtte i naturalia, mot å forplikte seg til å passe på at stotten ikke kom de streikende til gode.

Hadde det første tiltaket vakt forbitrelse, vakte dets siste latter. Regler som ikke kan gjennomføres skader alltid bare makthaverne.

Men staten brukte også voldsapparatet mot de streikende – og især mot NKP's ledelse. Flere ble satt i varetekt, og måtte seirene sone lange straffer. Men som alltid viste det seg at når massene reiser seg til aksjon, så blir de reaksjonære papirtigre. Staten turde ikke ta i bruk full undertrykkelse mot alle som støttet de streikende. Det ville ødelegge myten om at voldsapparatet »står over» klassene. Og så meget sto ikke på spill.

STORM I PAMPENES LEIR

Pampene i LO- og DNA-ledelsen hadde i starten liten innflytelse på streikens utvikling. Det likte de sjølsagt ikke. Men hvordan dette problemet skulle gripes an, var det delte meninger om blant pampene. I LO var saka klar. Ledelsen gikk fra første stund mot de streikende. Endel folk i DNA skjønnte imidlertid at det var nødvendig å gjenvinne kon-

Forts. side 10.

BYGNINGSSTREIKEN I 1928 : KAMP MOT VOLDGIFTSRETTE!

I arbeiderklassen var sjølsagt misnøyen sterk både med den allmenne forverringa og med de nye klasselovene. Alt lå an til en konflikt.

TVUNGEN LØNNSNEMND MOT BYGNINGSFAGA

3. mai 1928 ble voldgiftsrettens kjennelse offentliggjort. Levekostnadsindeksen hadde sunket med 8 prosent i perioden. (Vanlig ukelønn var den gang knapt 60 kr.) Men bygningsnekkere, murarbeidere, rørleggere, malere, blikkenslagere m.fl. fikk likevel satt ned timelønna med om lag 12 prosent. Akkordlønna sank mer – ca. 15 prosent. Samtidig ble verktøy-godtgjørelsen redusert med hele 50 prosent. Men sjøl mot slike harde overgrep hadde klassestaten forbudt enhver streikekamp. Straffene var opptil 3 års fengsel eller 25 000 kroner i bot.

MARXIST-LENINISTENE LEDER KAMPEN

Kommunistpartiet – Norges Kommunistiske Parti (avdeling av den kommunistiske internasjonale) – som det het den gang, lot seg ikke skremme av truslene. Partiet var da sterkt nok – både politisk og organisatorisk – til å pata seg en ledende rolle i arbeiderklassens kamp. Straks etter kjennelsen skrev NKP's hovedorgan: »Dommen er et knytt-

vedtak ut fra disse møtene: »Den dom som her er avsagt er den reneste uhyrlighet og vil bli bekjempet med all den kraft vi eier. Møtet beslutter at arbeidet vil bli nedlagt hos de arbeidsgivere som foretar lønnsreduksjon fra den dag reduksjonen foretas.» Motene valgte egne aksjonsutvalg med representanter for alle faggrupper på hvert sted.

Den siste delen av vedtaket representerte et klokt taktisk trekk, og betydde en slags »splitt og hersk»-linje overfor arbeidsgiverne. Mange arbeidsgivere innen bygningsfaga var nemlig ikke organisert i NAF. Der disse holdt fast ved de gamle lønningene, fortsatte arbeidet uforstyrret.

Etter møteserien sammenfattet NKP's Sentralkomite på nytt massenes mening i sitt vedtak av 22. mai – bare 3 dager før streiken brøt ut: »NKP solidariserer seg helt og uten forbehold med bygningsarbeidernes kamp, og lover aktivt og med oppbydelse av alle sine krefter å understøtte kampen. Hele arbeiderklassen for bygningsarbeidernes kamp! Leve bygningsarbeidernes seir!»

Forarbeidet var gjort. Nå kunne konflikten begynne.

»SEKRETARIATET BYDER TROSS» – MOT DE STREIKENDE

I DNA- og LO-ledelsen var revisjonismen – og klassesamarbeidet allerede dypt grunn-

*Her er der behov for å spenne livremmen inn!
(Tegning fra NORSK KOMMUNISTBLAD, 16. juli 1928).*